

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[103]

“Càritas és la carícia de l'Església al seu Poble, és
la carícia de la Mare Església als seus fills, la tendresa, la proximitat”
Papa Francesc

Volem agrair la confiança i el suport que ens has donat fins ara. La teva ajuda és molt valuosa. Per això aquest 2022 necessitem seguir comptant amb la teva col·laboració.

www.caritassantfeliu.cat

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana
de Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació: Grademorphic

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 103 (2022)
28 DE FEBRER
DE 2022

SUMARI

009 BISBE DIOCESÀ**010 Escrits dominicals**010 *Nou inici (2-1-2022)*011 *Vida cristiana sostenible I (9-1-2022)*012 *Vida cristiana sostenible II (16-1-2022)*013 *La Paraula que ens uneix (23-1-2022)*014 *Vida cristiana sostenible III. "Tu ets el meu refugi" (Sl 70) (30-1-2022)*015 *Els llavis de l'evangelitzador (6-2-2022)*016 *El pa (13-2-2022)*017 *Matrimoni sostenible (20-2-2022)*018 *Temps de despreniment (27-2-2022)***019 Cartes i exhortacions pastorals**019 *A Mons. Bernardito C. Auza, nunci de la Santa Seu a Espanya, sobre la Visita ad Limina*020 *A Mons. Bernardito C. Auza, nunci de la Santa Seu a Espanya, sobre la trobada Europassion*020 *Al P. Abat de Montserrat, P. Manel Gasch, OSB***021 Articles i altres escrits**021 *Sobre el sínode, als agents de la Pastoral de la Salut***024 Visita ad Limina**024 *Informe Visita ad Limina Apostolorum en el quinquenio 2014-2021***025 SECRETARIA GENERAL****026 Decrets**026 *Decret 01/22.- Actualització de la retribució dels preveres i diaques*026 *Decret 02/22.- Nomenament del Delegat diocesà per al diaconat permanent*027 *Decret 03/22. Nomenament de Vicari judicial*027 *Decret 04/22. Renovació dels membres del Col·legi de consultors*028 *Decret 05/22. Modificació dels estatuts de la Fundació canònica Bon Salvador***028 Nomenaments**028 *Nomenaments parroquials i no parroquials***029 Altres informacions**029 *Comunicat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat*

- 030 *XVII Jornades de Formació i Espiritualitat per a preveres i diaques, a Montserrat*
- 031 VIDA DIOCESANA
- 032 Crònica diocesana**
- 032 *GENER*
- 034 *FEBRER*
- 037 Necrològiques**
- 037 *Mn. Antonio Fernández Garcia, vicari judicial*
- 039 ORGANISMES DIOCESANS
- 040 Consell pastoral diocesà**
- 040 *Resum de la reunió del 26-2-2022*
- 041 Consell del Presbiteri**
- 041 *Resum de la reunió del 3-2-2022*
- 043 DELEGACIONS DIOCESANES
- 044 Família i Vida**
- 044 *Setmana del matrimoni*
- 044 Ecumenisme i relacions interreligioses**
- 044 *Carta del Delegat sobre la Setmana de Pregària per la unitat dels cristians*
- 045 Catequesi**
- 045 *Carta del delegat del catecumenat als rectors de les parròquies que acullen catecúmens adults*
- 046 Evangelització i Apostolat Seglar**
- 046 *Diumenge de la Paraula i Setmana de la Bíblia*
- 047 Vida consagrada**
- 047 *Carta del delegat de als religiosos per la Festa de la Presentació del Senyor*
- 048 *Carta als sacerdots i diaques de la diòcesis per la Festa de la Presentació del Senyor*
- 049 *Carta convocatòria al recés de Quaresma*
- 049 Pastoral de la salut**
- 049 *Carta sobre la Campanya del Malalt 2022*
- 050 *Convocatòria per treballar la reflexió sinodal des de la Pastoral de la salut*
- 051 *2a comunicació per treballar la reflexió sinodal des de la Pastoral de la salut*

053 DOCUMENTS

- 054 Província Eclesiàstica de Barcelona**
- 054 *Els diaques de la Província celebren els seus patrons*
- 054 *Relleu a la Residència Sant Josep Oriol*
- 054 *Mons. Antoni Vadell i Ferrer, bisbe auxiliar de Barcelona, a la Casa del Pare*
- 055 Conferència Episcopal Espanyola**
- 055 *La Conferencia Episcopal Española encarga una auditoría independiente a Cremades & Calvo-Sotelo sobre los casos de abusos a menores en el seno de la Iglesia española*
- 057 Santa Seu**
- 057 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de les missions 2022*
- 061 *Missatge del Papa Francesc per a la 56 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*
- 065 *Comunicado de prensa sobre el proceso sinodal: un primer balance*
- 067 *Carta del papa Francesc al President del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, Mons. Rino Fisichella*

Bisbe Diocesà

[↩ TORNAR A L'INICI](#)

ESCRITS DOMINICALS

Nou inici (2-1-2022)

Els primers dies d'un nou any (encara que això de la divisió del temps en anys no deixa de ser una convenció), sempre ens suggereix començar de nou. I per a viure aquest començar de nou cal bon ànim: alguns (pocs) enyoraran el passat immediat, la majoria hauran de superar la rutina, activar la creativitat, apilar forces...

L'ambient no hi acompanya. La llista de crisis, obstacles i dificultats, és llarga, potser més llarga que els motius per a conrear il·lusions. Els cristians no tanquem els ulls a aquestes llistes de realitats fosques, però no podem deixar que "manin" en les nostres vides i que ofeguïn els nostres propòsits per al futur.

Fa pocs anys –en plena crisi de la indústria del llibre– es va fundar una editorial que tenia com a objectiu la divulgació del pensament cristià filosòfic i teològic. Va triar com a títol "Editorial Nou inici". Els seus creadors estaven convençuts que en la cultura, en l'Església i en la societat urgia començar de nou, i que el missatge d'inspiració cristiana que ells llançaven ho promovia. Recentment trobo una cita que recull el papa Francesc, de la filòsofa Hannah Arendt:

"La Nativitat de Jesús de Natzaret és el misteri d'un naixement que recorda que els éssers humans, tot i que han

de morir, no han nascut per a morir, sinó per a començar"

Aquesta filòsofa, jueva de naixement, que havia estudiat "El concepte d'amor en sant Agustí", veia en el cristianisme, en la seva fe i les seves celebracions, un reflex de la idea d'història heretada del judaisme: la mirada constant a un futur que dona sentit al present. Així, per Nadal Jesús neix donant un nou començament a la humanitat, obrint un horitzó nou, una esperança nova, una manera nova d'afrontar la vida present, tenint a la vista un futur de plenitud.

Sí, a més, Jesús neix en pobresa, senzilla i, ja des dels seus primers passos en aquesta terra, experimenta sofriment i persecució, llavors el testimoniatge és aplicable a tota mena de situacions humanes. Ja no valdrà allò de dir: "En un marc de privilegis, recursos, i comoditats assegurades, ja és fàcil començar de nou!..." La por, la negativa a començar de nou, té conseqüències importants en diferents àmbits de la vida.

És la raó per la qual ha continuat descendant el nombre de fills i naixements a la nostra societat occidental fins a nivells alarmants: entre altres raons, no es vol provocar nous inicis de vida, perquè no es té seguretat de poder oferir una vida futura "confortable", segons el criteri present.

És també un dels motius pels quals el nostre món és un món "sense vocacions". Sense vocacions al matrimoni i, sobretot, a la vida consagrada o al sacerdoci ministerial. Perquè tota vocació suposa un nou començament, renéixer a una vida diferent, i això comporta una certa dosi de risc. Ha de ser particularment intensa la crida (vocació) i molt ferma la confiança en qui crida, per a atrevir-se a iniciar una nova vida.

Ressonen en el nostre interior les paraules de Jesús a Nicodem: “Has de néixer de nou per a entrar en el Regne dels cels” (Jn 3,3).

Vida cristiana sostenible I (9-1-2022)

Un article en l'últim número de la revista *Religión y Escuela*, titulat “La perspectiva de la sostenibilidad”, pot il·luminar la vivència que ens convé aquests primers dies de l'any nou. No sols ens convé, naturalment, per la seva referència específica a l'educació escolar, sinó també perquè la seva intuïció és aplicable a tots els àmbits de la vida quan la mirada es projecta des del present cap al futur, com és el cas de l'inici d'un nou any.

Contagiats per l'ecologisme, qualifiquem de “sostenible” una realitat que comença ara, però que garanteix la durabilitat per al futur. Decidim fer una cosa sostenible quan atenem els reptes del present, però amb la voluntat que perduri en el futur, de manera que aquest, el futur, determini (mani) també sobre la nostra decisió present. Això és una cosa importantíssima en l'àmbit educatiu (pares, educadors, polítics, institucions), ja que, per definició, tota educació és una aposta pel futur, no sols personal de l'educand, sinó també de la societat i del món.

També és transcendental en qualsevol àmbit de la vida, especialment de la vida dels cristians, que portem tan endins l'experiència del temps i de la història. Més de dos mil anys d'història, havent assimilat tota la història que Déu va fer amb el poble d'Israel, ens han ensenyat que Ell ens estima avui, en el present real; que aquest present és resultat i viu de la memòria agraïda; i

que el demà és a les mans de Déu, que compta amb les nostres...

Però, ¿com podem assegurar el futur de la nostra fe?; ¿com actuar avui perquè la vida cristiana sigui sostenible?

Les circumstàncies actuals que envolten la vida de la nostra fe, en el context europeu occidental, provoquen en molts una seriosa preocupació pel futur. Una mirada ràpida a les aparences, com un estudi sociològic, no auguren una sostenibilitat clara per a la vida cristiana. Per a afrontar el repte de la sostenibilitat de l'obra, sovint es fa ús de la construcció d'estructures externes que avui garanteixen la seva continuïtat, com ara una bona normativa, institucions centralitzades i intermèdies, etc. Són recursos, potser necessaris. Tot i així, aquests remeis, fins i tot sent una ajuda, no garanteixen la sostenibilitat.

Tractant-se de la vida cristiana, hauríem de demanar una paraula al llenguatge de sant Joan: “mantenir-se”. Sostenibilitat, per a sant Joan, significa en boca de Jesús, “manteniu-vos en la fe, manteniu-vos en el meu amor”, “manteniu-vos units a mi” (Jn 15,4). La sostenibilitat s'alimentaria d'una experiència “mística”, una unió d'amor amb la persona de Jesús. Podríem aprendre de sant Pau, que apel·la a la vida virtuosa, l'arrelament ferm en les virtuts: “sòlidament consolidats en la fe, fermes i incommovibles en l'esperança” (Col 1,23).

En definitiva, la sostenibilitat de la vida cristiana té a veure amb la vida de l'Esperit. ¿Podem assegurar en el futur la vida de l'Esperit, que és absolutament lliure? No. Però comptem amb l'ensenyament i la promesa de Jesús. Ell és el fonament segur i ferm, damunt seu construïm. L'arquitecte assegura la sostenibilitat de l'edifici, si el constructor compleix amb el seu ofici.

Vida cristiana sostenible II (16-1-2022)

Quan hi ha problemes en el matrimoni i perilla el futur de la parella, un bon consell és tornar als orígens de l'amor, als moments en què l'amor era jove i era viu. Un retorn total a aquests moments no és possible, perquè el primer que addueixen els esposos és que el temps ha minat les il·lusions i que les persones han canviat. Però sí que es poden actualitzar, recordant-los, els motius, els estímuls que van despertar l'amor i preguntar-se en quina mesura perviuen.

Una cosa semblant passa amb la fe i la vida cristiana. La seva sostenibilitat també depèn de saber tornar als orígens. És el sentit profund d'aquella indicació que va fer l'àngel a les dones davant el sepulcre buit: «Aneu i digueu als seus deixebles i a Pere "Ell anirà a Galilea abans que vosaltres. Allí el veureu, tal com us va dir"» (Mc 16,7). Galilea és el lloc de l'inici de la predicació, el lloc dels signes i miracles, on es va despertar la fe i l'entusiasme dels deixebles per Jesús. És a dir, el lloc apropiat per a superar l'escàndol de la creu i entendre el fet del sepulcre buit...

Tornar als orígens no és copiar avui el que va passar fa temps, sinó recrear, actualitzar la vivència que va donar origen a la vida de fe. Hi ha molts mitjans que ajuden a mantenir la fe: crear hàbits, viure ambients propicis, compartir la vida en comunitat, mantenir despert l'esperit, etc. Però cap d'ells és més eficaç que re-
viure els inicis.

Això cal intentar-ho tenint en compte que els canvis són necessaris. La vida de la fe té la seva història. Hom no pot creure de la mateixa forma que creia quan era nen o adolescent. La fe essencialment

és la mateixa. Però la vida va canviant, es van despertant interrogants, hi ha recerques i moments més complicats, hi ha claredats i goigs... Una vida cristiana sostenible ha de comptar amb les vicissituds de la història personal. El que diem de l'Església, de la seva trajectòria en la història, sobretot de la seva història recent, val també per a cadascun de nosaltres. La veritable fe es manté essencialment idèntica, però la seva vivència canvia. Perquè Déu no va voler que caminéssim fora de la història, sinó inserits en les vicissituds de la vida. I aquesta és canviant.

Tenen un encant especial els matrimonis de persones grans que continuen estimant-se. Quan els preguntem si segueixen estimant-se com el primer dia, diran que sí i no alhora. Diran que sí, perquè són capaços de sentir que s'estimen, potser amb les mateixes paraules de sempre; però aquestes paraules tenen un significat diferent: tenen al darrere una història, unes vivències, que han modificat la manera d'estimar-se (potser més profundament).

Passa el mateix amb la vida de fe. Conservar la fe fins al final de la nostra vida terrestre és una meravella de la gràcia. Però aquesta fe s'ha mantingut viva travessant vicissituds diverses. La gràcia està en haver sabut que en cada ocasió, fos com fos, Déu esperava la resposta de fe i confiança. La sostenibilitat consisteix en aquesta resposta profunda, més que en les idees, les paraules o en les formes externes.

En tot cas, la sostenibilitat de la nostra vida cristiana es basa en el fet que Déu sempre es manté fidel a si mateix, és «el que roman» immutable en el seu amor. Per això, tot consisteix a deixar-se sostenir per Ell.

La Paraula que ens uneix (23-1-2022)

La coincidència en una mateixa jornada de les celebracions del *Dia de la Paraula de Déu* i el de l'*Oració per la Unitat dels Cristians* ens fa pensar en una gran paradoxa. Se suposa que la Paraula de Déu ens uneix i, no obstant això, històricament la separació de la Confessió Protestant es va produir, entre altres motius, reclamant el retorn a l'Esriptura. I no era que els catòlics haguessin deixat l'Esriptura, sinó que l'ús que en feien els protestants i la seva interpretació d'alguns passatges de la Bíblia era diferent.

Luter deia que la Paraula ens constituïa com a Església, és a dir, que el principi d'unitat de l'Església era la Paraula de Déu proclamada i creguda en una assemblea. Els catòlics dèiem i diem que el principi, l'origen i el fonament de la unitat de l'Església és l'Esperit Sant, l'amor de Déu compartit per la comunitat; que la Paraula de Déu és més que el llibre escrit i proclamat; i que aquest amor ens arriba també per altres vies, a més de l'Esriptura...

Segurament que la majoria dels nostres germans separats estarien bastant d'acord amb la doctrina catòlica. I també molts catòlics estan d'acord que tenim un dèficit de tracte amb la Paraula de Déu en l'Esriptura. En definitiva, ens falten precisament paraules, paraules de diàleg, paraules comunicadores, no sols d'idees, sinó també d'afecte i de proximitat.

És curiosa aquesta dada que se sent en els mitjans de comunicació. El confinament forçat per la pandèmia ha provocat en bastants casos serioses crisis matrimonials i familiars. La convivència obligada i persistent, la necessària conversa amb les mateixes persones durant llarg

temps, com ha escrit algú, ha obligat a "despullar l'ànima". I aquesta nuesa de l'ànima pot descobrir grans valors, però també no poques lletjors, que la vida quotidiana podria dissimular.

Déu ens va donar el do de la paraula, no sols per a transmetre idees o coneixements, sinó també per a poder-nos comunicar personalment. La primera conseqüència del pecat va ser Babel. Diem conseqüència, perquè Babel no era el pecat, sinó l'efecte que el pecat de l'entosudiment egoista introdueix en el món.

Hem redescobert el sentit profund de l'Esriptura quan hem aprofundit en el que significa que Déu s'ha revelat a la humanitat. Déu ens ha parlat i ho ha fet "de moltes maneres", com diu la Carta als Hebreus (cf. *Hb* 1,1). Però mai no ha volgut només ensenyar una doctrina, ni un codi moral, ni una mera informació acadèmica... El que Déu ha volgut sempre és comunicar-se a si mateix per amor (per això al final dels temps ens ha parlat per mitjà del seu Fill, la Paraula). Les paraules escrites, en la Bíblia, no són sinó mitjans a través dels quals Déu es comunica ell mateix per amor.

En aquest sentit és veritat, en part, el que deia Luter. La Paraula de Déu continguda en l'Esriptura, proclamada i creguda, ens retorna la unitat, ens fa Església. Perquè la comunicació d'amor desencadena amor, en forma de relacions i vincles fraterns. La comunicació que estableix Déu amb nosaltres, per exemple mitjançant l'Esriptura, provoca comunió. Més encara, no hi ha comunió veritable a l'Església, si no té el seu origen en la comunicació de Déu. El problema és que no sempre l'hem escoltat.

Vida cristiana sostenible III. “Tu ets el meu refugi” (Sl 70) (30-1-2022)

Estem preocupats per la sostenibilitat de la fe, sigui la pròpia, sigui la d'uns altres que potser estan sota la nostra responsabilitat. Aquí hi entrem tots, especialment pares, catequistes, preveres, diaques, laics evangelitzadors, educadors cristians en general, etc.

Les crisis, com els escàndols (cf. *Lc 7,1*), són inevitables. Però, què fer quan sobrevé una crisi? Abans de res, no cal espantar-se. Possiblement el moment crític serveix per a créixer més. De vegades la crisi es viu amb neguit i turment; de vegades té el rostre de la inanició, l'apatia, d'altres vegades fins i tot va acompanyada d'una sensació de llibertat.

Ho tenim una mica difícil, perquè estem inserits en una cultura del que és efímer i provisional. Les paraules donades, les promeses, no aguanten el pas del temps. Pensem, per exemple, en les ruptures matrimonials cada vegada més freqüents: “avui sé que t'estimo, però no sé què sentiré d'aquí a dos anys...”. Així mateix en la vida de la fe. “Avui sento que tinc fe, demà potser hauré canviat d'opinió”.

Sigui com sigui, no podem plegar-nos de braços. La fe, com l'amor i l'esperança, si no creix, mor. Així és la vida de l'Esperit. Com una planta que, en observar que no renova les seves fulles, ni produeix flors a la primavera, diem que s'està morint: no en podem esperar fruits a l'estiu. Tenim en compte que hi ha reculades temporals, que semblen presagiar esterilitat i mort, com les plantes i arbres de fulla caduca a l'hivern, o com els períodes de malalties, que van assecant de mica en mica les fulles i tiges...

Cal saber afrontar les crisis, això sí, amb els recursos i segons les maneres com l'Esperit ens ensenya.

Fem cas de la recomanació per als moments de crisi, de tornar als orígens de la fe, per a recuperar la seva frescor i vitalitat. Però convé atendre altres recomanacions. Com ara, acceptar que la fe té “enemics”, dins de nosaltres mateixos i fora. L'oració dels salms hi al·ludeix constantment.

Davant “els enemics” s'obren tres tasques necessàries: saber detectar-los, afrontar-los i reafirmar-se en el veritable Déu. Detectar-los, és difícil, perquè tots usen la disfressa. De fet el primer d'aquests enemics és la idolatria, què és radicalment mentida: diu que Déu està a l'abast de la nostra mà, fins i tot que és la nostra obra. Però hi ha un altre enemic que tempta el just que sofreix amb la mentida oposada: ens diu que realment Déu no existeix o ens ha abandonat.

El Salm 70 (71) constitueix un model de fe sostenible. És una oració de l'ancià just, malalt i assetjat per enemics que desitgen la seva mort. Ell ha sostingut la seva fe des d'infant, tot reconeixent sempre les meravelles de Déu en la seva vida; així ho ha mostrat amb la lloança constant. Ha patit molt, i ara, pentinant cabells ja blancs, demana consol i promet que continuarà cantant la fidelitat de Déu:

“Senyor, sigueu vós el meu refugi... deslliureu-me de la mà de l'injust... Jo continuaré esperant i us lloaré més i més... comptaré les vostres proeses, Senyor meu, narraré els vostres prodigis... ara al temps de la vellesa i amb cabells blancs no m'abandoneu, Déu meu” (cf. vv. 4-19).

Un vegada més, romandre i créixer en la vida de fe és impossible si oblidem la fidelitat de Déu, la fermesa de les seves promeses i constància inesgotable del seu amor. És l'únic que fa possible que una vellesa provada continuï mostrant un rostre jove.

Els llavis de l'evangelitzador (6-2-2022)

Desitjaríem escoltar més missatges realment evangelitzadors. Enyorem paraules, no sols en boca de laics, sinó també de religiosos consagrats i sacerdots, que anunciïn Jesucrist clarament i expressament, amb llibertat, senzillesa i bon ànim. La manca avui d'aquests missatges mereix una profunda reflexió, que ara no podem abordar.

Però sí que és possible reflexionar sobre un dels obstacles que trobem en el moment d'anunciar explícitament Jesucrist. Ens referim a dos enemics de l'evangelització contraposats: d'una banda, la falsa seguretat, l'envaniment, que pot donar aparença de zel o valentia; d'altra banda, "falsa humilitat" o la humilitat mal entesa, que pot disfressar-se de prudència o senzillesa evangèlica.

Tenim molt fixa a la memòria la imatge del predicador, l'educador, el ministre de l'Església, que transmetia la fe d'una manera prepotent i impositiva, segur de posseir una mena d'autoritat, emparat en un pretès dret que li atorgava l'Església o la societat. Alguns potser poden haver estat testimonis d'aquesta conducta. En tot cas, els mitjans de comunicació i determinades expressions culturals s'han encarregat de mantenir viu aquest record, mitjançant caricatures i sarcasmes.

Avui és més freqüent constatar el si-

lenci sobre Jesucrist (o Déu) adduint motius pastorals ("no és oportú", "podem ser mal interpretats", "cal esperar que facin un procés de maduració humana", "hem de superar els temps de fe imposada", "millor que ho demanin", etc.) o motius teològics, com la no necessitat de l'anunci exprés i el corresponent acte de fe en Crist, la reducció del missatge a idees de caràcter ètic assumibles pel pensament actual, la prioritat absoluta de l'acció transformadora social, etc.

Totes dues postures no corresponen al que ens ensenya l'Esquiritura.

Isaïes en el marc del diàleg vocacional, en ser cridat per Déu a ser profeta respon: "Ai de mi! Estic perdut! Jo, que soc un home de llavis impurs, que habita enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el Rei i Senyor de l'univers" (Is 6,5).

Aquestes paraules, al costat de les de sant Pere, després de ser testimoni d'una pesca abundant i miraculosa, en un mateix marc vocacional evangelitzador ("No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes"), són enormement il·luminadores per a l'evangelitzador.

- L'evangelitzador no ho és per ell mateix, ni per encàrrec del poble, de la comunitat o d'un grup. La iniciativa i la missió sempre ve de Déu o de Jesucrist.

- Un bon distintiu de l'autenticitat de l'evangelitzador és el sentiment i la convicció d'humilitat (incapacitat). Però aquesta vivència no té res a veure amb el complex d'inferioritat, ni prové de la comparació amb uns altres més eficaços, sinó de la contemplació de la glòria de Déu, sigui en els cels (visió d'Isaï-

es), sigui en la terra (obres de Crist a favor dels homes).

- Després d'aquesta experiència la missió evangelitzadora es recolza en la capacitat que atorga el mateix Déu a l'evangelitzador. Una capacitat que allibera de pors, complexos, orgulls i prepotències i, alhora, no concedeix cap dret, sinó una crida al servei.

Tot això determina una manera de viure i d'evangelitzar, que no és sinó l'estil i la manera com va viure i va evangelitzar el primer i únic apòstol, Jesucrist.

El pa (13-2-2022)

Cada any la campanya de Mans Unides ens posa davant els ulls el terrible problema de la fam en el món. És a dir, el nostre problema de la fam en el nostre món. Cal dir-ho així, perquè aquesta paraula "món" no evoqui una realitat llunyana i, per tant, estranya. La campanya, que va néixer i se sustenta en un voluntariat cristià majoritàriament femení, pretén, en primer lloc, que ens deixem afectar pel sofriment de les persones que moren de fam o no tenen accés a una alimentació digna.

Aquest objectiu ens sol recordar la importància del pa.

El pa (el pa de blat o els seus equivalents) és un símbol fonamental en totes les cultures del món. Ho és perquè la fam és essencial a l'ésser humà. Què és la persona humana?... Un ésser famolenc. Què necessita tota persona humana per a viure?... Sadollar constantment la seva gana. El pa és el més necessari per a l'ésser humà.

Un expert feia una xerrada a un grup de voluntaris d'una ONG. Per a motivar-los en la seva tasca va anar anotant

en la pissarra una llista de necessitats que tenim els humans per a sobreviure. Veient aquesta llista, la meua impressió va ser que es quedava curt.

Llavors vaig recordar una anècdota que conten de Rilke.

Anant cada dia a la universitat a París en companyia d'una amiga, el poeta trobava una dona que pidolava al carrer. Ell mai no li donava res, mentre que la companya solia donar-li una moneda. La jove li ho va retreure i el poeta respongué: "Li hauríem de regalar quelcom al seu cor, no sols a les seves mans". L'endemà, Rilke va arribar amb una esplèndida rosa, la va posar a la mà de la dona, que, alçant la vista, va mirar el poeta, s'aixecà com va poder, prengué la seva mà i la va besar. Després, se'n va anar, estrenyent la rosa en la seva falda. Durant una setmana ningú no la va tornar a veure, però vuit dies després, la captaire va aparèixer de nou asseguda en la mateixa cantonada, silenciosa, immòbil com sempre. "De què haurà viscut tots aquests dies que no va rebre res?", va preguntar la jove. "De la rosa", va respondre el poeta.

La fam que sembla més "urgent" és la que se sent a l'estómac; la seva solució és el pa físic, que aconsegueix la sacietat durant una estona. La fam que es viu en les emocions i sentiments, es pot sadollar amb teràpies, exercicis, conductes, gestos...; el seu efecte és una mica més durador (com ara, una setmana, després de la impressió de rebre una rosa com a signe de proximitat i afecte). La fam que es viu al cor se sadolla amb l'acceptació d'una Veritat, un Bé, un Amor sense límits.

Jesús va donar menjar, va sadollar gratuïtament els estòmacs d'una multitud.

Quan va explicar el que havia passat deixà desconcertats els seus deixebles:

“Us ho ben asseguro: vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat saciats. Però no us heu d’afanyar tant per l’aliment que es fa malbé, sinó pel que dura i dona vida eterna. I el Fill de l’home us donarà aquest aliment, perquè Déu, el Pare, l’ha acreditat amb el seu segell” (Jn 6,26-27)

Més tard arribarà a dir: “jo soc el pa de vida” (v. 35) És a dir, l’única cosa necessària per a sadollar la gana i continuar vivint. L’única cosa urgent i necessària perquè qualsevol persona humana visqui

Ben entès que fou el mateix Jesús qui va alimentar la multitud que patia amb l’estómac buit. Per a ell no eren tres pans, sinó un només; els dos primers són un signe, un senyal, del “veritable–autèntic pa de Vida”.

Matrimoni sostenible (20-2-2022)

Una de les realitats que avui més reclamen “sostenibilitat” és el matrimoni.

No ho diem subratllant el costat negatiu de la realitat, és a dir, donant a entendre que el matrimoni avui està en crisi i que, per tant, cal protegir-lo, sinó en el sentit més constructiu.

Que el matrimoni ha de ser protegit és indubtable. Però el matrimoni cristià és una realitat de l’Esperit i, com sabem, les realitats de l’esperit tenen el seu propi estil de vida. Així:

- No subsisteixen només amb lleis externes, ni amb suports superficials, ni amb codis de bones conductes...
- La seva estabilitat no és estàtica, no és immobilisme. Al contrari, si no hi

ha creixement, moren.

- Són sostenibles sobre la base d’una fidelitat creativa.

Les lleis han de protegir el matrimoni; però en alguns casos col·laboren a destruir-lo. Els remeis psicològics ajuden a la sostenibilitat, encara que tantes vegades les receptes són precisament l’alliberament de tot vincle; els recursos a compensacions lúdiques calmen tensions, però sempre són efímeres...

Què fa que el matrimoni sigui sostenible? En la glossa que publicàvem fa unes quatre setmanes, parlàvem de la sostenibilitat de la vida cristiana. I aprofitàvem l’exemple de la vida matrimonial per a explicar dos missatges: d’una banda, la conveniència de tornar als orígens de l’amor, quan hi ha crisi i, d’altra banda, la bellesa del matrimoni de persones grans que continuen estimant-se... molt més que en els inicis del festeig.

La durabilitat del matrimoni es basa en el que solem dir “fidelitat creativa”. Aquestes dues paraules semblen contradictòries: si un és fidel, no hauria d’introduir cap novetat. Però, aquesta és la manera d’entendre la fidelitat en el món, que assegura la continuïtat mitjançant la norma o l’autoritat. Però en la vida de l’esperit, com és el cas de l’existència del matrimoni cristià, no hi ha aquesta contradicció. En la vida de l’Esperit no hi ha “còpies”, ni simultànies (és a dir els que vivim el mateix Esperit no som còpies els uns dels altres), ni tampoc al llarg del temps (és a dir, no repetim mai exactament els mateixos gestos: les repeticions, com en els ritus sacramentals, sempre són renovació, actualització...)

Al llarg de la seva existència un matrimoni que desitgi viure en l’Esperit de

Crist s'haurà abraçat i besat moltes vegades, però cap d'aquestes abraçades i besos serà còpia dels anteriors. Posar en comú el sou guanyat en el treball professional és un gest d'amor que es repeteix cada mes. Però és nou cada vegada, perquè la vida de l'esperit que hi ha darrere d'aquest acte és renovada, la vida d'amor, de sofriments i goigs, és una recreació contínua de l'amor esponsal. Si no fos així, la rutina acabaria matant el mateix matrimoni, encara que mantingués una aparença d'estabilitat. Es nota molt si un matrimoni està viu, moribund o mort.

La sostenibilitat del matrimoni cristià, com diu el Salm 1, depèn de si està plantat a la vora del riu: "com un arbre que arrela vora l'aigua: dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge" (Sl 1,3).

Temps de despreniment (27-2-2022)

Properament comença la Quaresma. És un temps delimitat i fix, però l'esperit de la Quaresma es viu en qualsevol moment de l'existència.

Les circumstàncies i els esdeveniments que envolten la nostra vida eclesial (especialment diocesana) són una crida a viure uns dies abans un profund esperit quaresmal en el sentit del despreniment.

El despreniment en la vida evangèlica sol unir-se a la crida de Crist a lliurar quelcom com a ofrena a Déu i donació als germans. Així, la vídua que oferia en el temple tot el que tenia per a viure, el jove ric que és convidat a donar als pobres tot el que tingués, lliurar tota la vida en el seguiment de Crist... etc. Aquests són actes voluntaris, generosos. Tot i així, hi ha d'altres crides al despreniment, per a les quals les nostres orelles són més man-

droses, potser perquè no ens agraden tant. Són les crides que escoltem en l'oració, quan som privats d'una cosa valuosa o d'algú a qui estimem. Quan passa això, el desconcert, la contradicció d'aquestes privacions, interpel·la la nostra intel·ligència i el nostre bon seny, de manera que ens resulta molt difícil posar-nos a l'escolta serena de la veu de Déu.

Sovint davant les privacions i crisis que viu la nostra Església, recordo el sofriment que va viure Abraham davant la contradicció de la crida de Déu a sacrificar el seu fill, que era precisament el fill de la promesa. Però després de conèixer Déu al llarg de segles d'Història de la Salvació i, sobretot, en la plenitud de la Revelació, en Jesucrist, el despreniment adquireix ple sentit.

Durant la Quaresma hi podrem aprofundir. Aquí, tenint vives les ferides que patim, convé que recordem almenys una condició fonamental per a no perdre la pau. Ens referim a la necessitat que aquest despreniment sigui assumit, passi per la nostra consciència i llibertat. És allò més difícil.

Es tracta de reproduir l'experiència de Jesús, quan veient propera la seva Passió va dir: "Ningú no em pren la vida, soc jo qui la dono lliurement" (Jn 10,18). Cal tenir present que Jesús no es va suïcidar. Els fets que van envoltar la seva mort eren un cúmul d'injustícies, contradiccions, agressions, provocades per uns altres. Li va ser arrabassada la dignitat, la salut, la humanitat. Però el secret estava en el fet que Ell va viure això com un despreniment de tot, com un despullament acceptat per amor.

En certa manera nosaltres tenim una mica més fàcil que Ell aquesta accepta-

ció. Perquè nosaltres podem pensar que també som responsables dels mals que sofrim, si més no d'alguns. Mentre que en Jesús no hi havia cap pecat personal que justifiqués el sofriment de la seva Passió.

Aquests despreniments, acaben en sac buit? ¿Es tracta d'assistir estoicament a un empobriment progressiu de les nostres vides i de la vida de l'Església diocesana, com aquell que constata com es va deteriorant la pròpia salut, renúncia a lluitar i espera inerme la mort? ¿O bé cal recórrer a receptes, com qui pren medicines que prometen una guarició segura?...

Mai no van funcionar així les coses en la Història de la Salvació. En cap lloc del Nou Testament apareix elogiada aquesta postura. Més aviat al contrari. En el proper temps de Quaresma trobarem moltes respostes.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

A Mons. Bernardito C. Auza, nunci de la Santa Seu a Espanya, sobre la Visita ad Limina

Sant Feliu de Llobregat, 25-11-2021

Excmo. y Rvdmo. Mons. Bernardito C. Auza

Nuncio de la Santa Sede en España
Nunciatura Apostólica

Avda. Pio XII, 46
28016 Madrid

Estimado Sr. Nuncio,

Por la presente le transmito un saludo de parte de Mons. Agustí Cortés Soriano, Obispo de Sant Feliu de Llobregat.

Junto a esta carta, encontrará el informe y la documentación referente a la Visita *ad Limina Apostolorum* de la diócesis de Sant Feliu de Llobregat. Toda la documentación complementaria a este informe queda recogida, en formato electrónico, en el USB adjunto a cada informe.

Siguiendo sus indicaciones, le adjuntamos la siguiente documentación:

Tres copias del informe de la Visita *ad Limina Apostolorum* de la diócesis de Sant Feliu de Llobregat: dos de ellas, encuadernadas (incluimos un USB con toda la documentación) y una, en formato electrónico, para remitirlas a la dirección de la Oficina de Coordinación de la Visita *ad Limina*.

Una copia del informe para Nunciatura (incluimos un USB con toda la documentación).

Me permito indicarle, tal y como hacemos en las observaciones preliminares del informe, que hemos optado por introducir enlaces interactivos que complementan la información presentada, por lo que será necesario acceder al documento en formato PDF.

Me pongo a su disposición para lo que necesite, que el Señor continúe bendiciendo su servicio pastoral en nuestra Iglesia.

Junto con mis mejores deseos de una Feliz Navidad, reciba un cordial saludo.

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pbro.
Secretario General y Canciller*

A Mons. Bernardito C. Auza, nunci de la Santa Seu a Espanya, sobre la trobada Europassion

Sant Feliu de Llobregat, 8-2-2022
Emmo. y Rvdm. Sr. D.
Bernardito Cleopas Auza
Nunciatura Apostólica
Av. de Pío XII, 46
28016 – Madrid

Estimado en el Señor:

Reciba estas breves letras, para agradecerle las gestiones que ha llevado a cabo con motivo de la solicitud de la Federación Catalana de Passions, de pedir un mensaje al Santo Padre, para la asamblea anual de Europassión.

Espero que los miembros de la Federación Catalana estarán muy satisfechos del mensaje papal. Tendremos muy presentes las palabras del Papa en el encuentro de

los días 4 al 6 de marzo, que tendrá lugar en Esparreguera.

Reiterando mi agradecimiento aprovecho la ocasión para saludarle afectuosa y fraternalmente.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

Al P. Abat de Montserrat, P. Manel Gasch, OSB

Sant Feliu de Llobregat, 16-2-2022
Rvdm. P. Manel Gasch
Abat de Montserrat
08199 - Montserrat (Barcelona)

Estimat P. Abat:

He rebut el vostre correu del dia 16 de febrer en el qual ens demaneu poder administrar el sagrament de la Confirmació a escolans, de l'Escolania de Montserrat.

Em sembla molt bé que administreu aquest sagrament a aquests joves, en la celebració de la Vetlla pasqual d'enguany, a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat. Compteu amb la delegació.

Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben fraternalment i encomanar-nos a la Mare de Déu.

Amb tot afecte.

*† Agustí Cortés i Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Sobre el sínode, als agents de la Pastoral de la Salut

Introducció a l'experiència sinodal

Doble context: voler respondre a la crida eclesial a “fer un Sínode sobre la sinodalitat / conscients de portar el carisma – servei a la Diòcesi de compromís amb la Pastoral de la Salut.

Argument:

1. Breu introducció sobre la “sinodalitat”
2. Escoltar la Paraula
3. Exercici de sinodalitat fent *Lectio Divina*.

La Sinodalitat

Entenem per sinodalitat la manera de ser i viure l'Església com a Poble caminant (pelegrí en la història) unit i divers.

Precisem que la sinodalitat eclesial no és l'organització institucional segons un model merament participatiu, “assembleari” o simplement “democràtic”.

El fonament de la sinodalidad rau en el fet que l'Església és una unió de germans animats, il·luminats, portats pel mateix Esperit, en una comunió plural i orgànica.

Segons això:

La comunió eclesial ha de ser un fet previ (encara que l'exercici de la sinodalitat la refermi)

La sinodalitat no suprimeix, sinó que suposa el pluralisme de carismes i, sobretot, l'organicitat desitjada per Jesucrist: ministeris i carismes, cadascun en el seu lloc.

El subjecte sinodal sempre és un “nosaltres”, un col·lectiu, una personalitat col·lectiva que es diu “Església – comunió orgànica”.

Aquesta Església té el seu origen en la *recepció* del mateix i únic do de l'Esperit (cf. Jn 15) *compartit* efectivament. Aquesta doble acció de rebre i compartir, que “fan l'Església – comunió”, és, doncs, la condició primera per a l'exercici de la sinodalitat.

El do de l'Esperit, que ens arriba de moltes maneres, s'ha d'acollir i té un camí especial: la Paraula, que s'ha d'escoltar i s'ha de viure realment. Recordem que aquesta Paraula no és un conjunt de doctrina per aprendre... Sinó un *encontre*, una vivència que ha de conformar el subjecte creient fins a constituir en ell “una nova identitat”, no anul·lant la seva humanitat, sinó (segons diferents llenguatges teològics) transfigurant, recreant, renovant, elevant, purificant la seva humanitat.

El discerniment sinodal

Un dels efectes (signes) d'aquesta escolta, de la Paraula creguda i viscuda en el subjecte eclesial, és a dir, en una comunió orgànica, és la “circulació d'escolta”, de la qual parla el document de Comissió Teològica Internacional, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*.

En efecte, es genera un dinamisme fecund i doble. D'una banda, la comunió (tot el Poble) escolta de la Paraula, la creu i viu, i avança il·luminat, es fa més capaç per a la recepció, i en situació històrica nova, torni a aquesta Paraula, amb major clarividència per a discernir la voluntat de Déu i decidir. En aquest punt es genera un segon cercle d'escolta, que és l'escolta mútua, entre

els membres d'aquesta comunió de fe i de vida. La relació, el diàleg intern genera sin-tonies. El resultat és el sorgiment de tota una “mentalitat, una voluntat, un afecte i manera de viure, uns criteris i un sentit de vida”, que, lluny d'ideologies tancades o de la volatilitat d'opinions, té el seu origen i “forma” en Jesucrist, la seva humanitat, paradigma de revelació de Déu (H. U. von Balthasar) i la seva inspiració històrica en el mateix Esperit.

Primer es recomana escoltar realitats com el *sensus fidei* i el món, la societat, les ciències humanes, la cultura etc. Però aquestes són concrecions on ressona la Paraula (voluntat) de Déu, que és a qui escoltem, en definitiva.

1) El *sensus fidelium* és un efecte fonamental de l'escolta de la Paraula, al mateix temps que un lloc on ressona aquesta mateixa Paraula.

2) S'ha d'escoltar el món i la història, en tant que poden reflectir la voluntat de Déu, segons la teologia de “els signes dels temps” (Déu Creador, Senyor de la història, l'home associat en sinergia amb Déu, etc.).

A més, s'assenyalen actituds necessàries: la invocació a l'Esperit Sant / l'escolta de la Paraula / seguir la lògica del do i de la creu (que són resultat de la sintonia amb la Paraula objectiva) / l'acompanyament (com a subjecte actiu i passiu).

S'apunten vies i instruments: - Conrear la pedagogia del discerniment: reconèixer, interpretar, triar”. - Articular la participació del Poble de Déu amb la dinàmica eclesial. - Potenciar els consells parroquials i diocesans i altres possibles àmbits de discerniment sinodal.

Podem recórrer a múltiples exemples que ens proporciona la història de l'Es-

glésia. La mateixa Església dels Fets dels Apòstols (primeres lectures del temps pasqual) apareix com a autèntica seguidora (“rastrejadora”) fidel de l'Esperit Sant. L'Església ha practicat constantment “la reunió” per a l'escolta i sap que ha fracassat quan factors estranys han interferit en aquesta escolta de la Paraula, sigui de la Paraula objectiva, sigui del seu ressò en els germans. Un testimoniatge concret el trobem en l'exercici del discerniment, que van realitzar sant Ignasi de Loiola i el seu grup camí de Roma, per a esbrinar la voluntat de Déu sobre ells: especialment la pacient alternança de l'oració i el diàleg mutu.¹

Lectura: Mc 2,1-12

Al cap d'uns quants dies, Jesús entrà novament a Cafarnaüm. Va córrer la veu que era a casa, i s'hi aplegà tanta gent que no cabien ni davant la porta. Ell els anunciava la paraula. Llavors vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien dur-lo fins a Jesús, van fer un forat al sostre sobre l'indret on ell era i van baixar la llitera on jeia el paralític. Jesús, en veure la fe d'aquella gent, diu al paralític:

-Fill, et són perdonats els pecats.

Hi havia allà asseguts uns mestres de la Llei que pensaven: “Com és que aquest parla així? Això és una blasfèmia! Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?”

A l'instant, Jesús s'adonà que pensaven així i els digué:

-Per què penseu això dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític: “Et són perdonats els pecats”, o bé dir-li: “Aixeca't, pren la llitera i camina”? Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdo-

nar els pecats aquí a la terra.

Llavors diu al paralític:

-T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i ves-te'n a casa.

Ell s'aixecà, prengué immediatament la llitera i va sortir a la vista de tothom. Tots quedaren sorpresos i donaven glòria a Déu. Deien:

-No havíem vist mai res de semblant

Lectio Divina

Jesucrist al centre de l'escena: està en joc la fe en Ell.

Identificació del malalt: la seva discapacitat.

Identificació eclesial. Personatges: multitud (anònims espectadors, cercadors?); portadors (empatia amb el malalt – coneixement de Jesús?); deixebles (eren a casa de Pere); els mestres de la Llei (el seu interès, la seva incapacitat de creure...).

Identificació com a carisma d'Església: pastoral de la salut. Comunió en servei.

Missió: posar el malalt davant Jesús. La doble guarició. Testimoniari el fet.

Sinodalitat en la pastoral de la salut

Interpretació simbòlica de la figura del portants. Definits per la doble empatia.

Inserció i pertinença eclesial dels agents de Pastoral de la Salut:

A. Ells en l'Església.

1. Vivim a la nostra comunitat, parròquia, grup..., el fet de “caminar junts”? Quan es parla de la nostra Església, a què ens referim? Ens hi incloem nosaltres?

2. Quins fets o quines realitats existents ens *ajuden* a sentir que caminem junts? A créixer en aquest viure que “caminem junts”?

3. Quins fets o quines realitats *impedeixen o dificulten* que puguem caminar junts?

4. Dins l'Església cal que cadascú compleixi la seva funció i responsabilitat. Tenim espais per al diàleg a l'Església? Ens sentim escoltats? Tenim l'actitud d'escoltar els altres?

B. L'Església en ells.

5. Com capellans i agents de pastoral de la salut, ens sentim acompanyats per l'Església? Ens deixem acompanyar per ella? Quin és l'acompanyament que necessito per a complir la meva missió?

6. Quins reptes específics ens plantejem en l'acompanyament que l'Església realitza en el món de la salut (pacients, familiars, professionals de la salut i voluntaris)?

7. Com orienta el nostre «caminar junts» la pregària i la celebració litúrgica? Com inspiren les decisions importants?

1. Unes paraules estimulants del Papa Francesc: “El qui ho demana tot també ho dona tot, i no vol entrar en nosaltres per a mutilar o afeblir sinó per a donar plenitud. Això ens fa veure que el discerniment no és una autoanàlisi abstreta, una introspecció egoista, sinó una veritable sortida de nosaltres mateixos cap al misteri de Déu, que ens ajuda a viure la missió a la qual ens ha anomenat per al bé dels germans (GE 175).

VISITA *AD LIMINA*

Informe Visita *ad Limina Apostolorum* en el quinquenio 2014-2021

[Consulteu l'informe en aquest enllaç.](#)

Secretaria General

[🏠 TORNAR A L'INICI](#)

DECRETS

Decret 01/22.- Actualització de la retribució dels preveres i diaques

Sant Feliu de Llobregat, 24-1-2022

Considerant la conveniència d'actualitzar les percepcions econòmiques dels preveres, segons les possibilitats del Fons Comú Diocesà del bisbat de Sant Feliu de Llobregat;

D'acord amb els canons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

Pel present decret disposem que aquest any, amb efecte des de primer de gener de 2022, d'acord amb les normes diocesanes sobre la retribució dels preveres i diaques vigents al bisbat de Sant Feliu de Llobregat i segons acord amb els bisbes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, sigui fixat el valor del punt en 42,50 euros.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

Decret 02/22.- Nomenament del Delegat diocesà per al diaconat permanent

Sant Feliu de Llobregat, 24-1-2022

Havent finalitzat el termini establert en el nomenament de Delegat diocesà per al diaconat permanent de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat,

Havent-se acordat en l'Assemblea ordinària de diaques, presidida pel bisbe diocesà, de data 8 de juliol de 2021, d'ajornar un any la renovació dels càrrecs de la Comissió Permanent i ateses les circumstàncies personals de l'interessat,

Pel present decret, decidim ajornar el nomenament de Delegat diocesà per al diaconat permanent del Rev. Sr. Albert Manich Bou, DP fins el 17 de gener de 2023.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

Decret 03/22. Nomenament de Vicari judicial

Sant Feliu de Llobregat, 4-2-2022

Havent de procedir al nomenament del Vicari judicial del Tribunal Eclesiàstic de primera instància de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb potestat ordinària de jutjar, qui constituirà un sol tribunal amb el Bisbe, i no podrà jutjar les causes que el propi Bisbe s'hagi reservat, conforme estipula el c. 1420;

Havent consultat les persones corresponents i el bisbe de la Diòcesi de Terrassa,

Pel present decret, reunint les condicions exigides en el c. 1420.4, nomenem Vicari judicial del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, de forma interina i durant un mes, des de la presa de possessió, Rev. Sr. Joan Làzaro Padrós conforme estableix el c. 1422 i amb acompliment de l'art. 40 de la Instrucció *Dignitas Connubii*, respecte a la professió de fe i jurament de fidelitat, segons fórmula aprovada per la Seu Apostòlica.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari General i Cancellier

Decret 04/22. Renovació dels membres del Col·legi de consultors

Sant Feliu de Llobregat, 4-02-2022

Havent de procedir a la renovació dels membres del Col·legi de Consultors de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, per aquest document i d'acord amb el cànon 502 del Codi de Dret Canònic, renovem el Col·legi de consultors de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i nomenem membres d'aquest Col·legi, per un període de cinc anys, els següents:

Mn. Josep M. Domingo Ferrerons,
Vicari general
Mn. Joan Peñafiel Maireles,
Vicari episcopal
Mn. Xavier Aymerich Miñarro,
Vicari episcopal
Mn. Joan Pere Pulido, Secretari general
Mn. Vicenç Guinot Gómez
Mn. Jaume Grané Calvó
Mn. Pere Milà Vidal
Mn. Carles Muñiz Pérez
Ho decreta i firma l'Excm.
i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

Decret 05/22. Modificació dels estatuts de la Fundació canònica Bon Salvador

Sant Feliu de Llobregat, 9-2-2022

El dia 25 de gener de 2022, la Fundació canònica privada d'aquesta Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, denominada "Fundació canònica Bon Salvador", presentà escrit en el qual sol·licita la modificació dels Estatuts de dita fundació. D'acord amb els estatuts vigents (article 24 dels Estatuts aprovats mitjançant Decret 03/20, de data 10 de febrer de 2020), aquestes modificacions van ser aprovades en la reunió del Patronat, que va tenir lloc el dia 20 de gener de 2022; examinades aquestes modificacions i altres continguts preceptuats pel Codi de Dret Canònic; vist que aquesta fundació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església;

Pel present decret, a tenor dels canons 299 i 322 del Codi de Dret Canònic, aprovem els nous Estatuts pels que haurà de regir-se la Fundació canònica Bon Salvador.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Senyor Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

NOMENAMENTS

Nomenaments parroquials i no parroquials

Amb data 24 de mes de gener de 2022, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Joan Peñafiel Maireles per al càrrec d'administrador parroquial de la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, continuant amb els altres càrrecs parroquials/diocesans.

Amb data 16 de febrer de 2022, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat la Sra. Maria Teresa Gisbert Estorach, per al càrrec de Presidenta Delegada de Mans Unides de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per un període de tres anys.

ALTRES INFORMACIONS

Comunicat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 11-2-2022

El bisbat de Sant Feliu de Llobregat vol manifestar la seva consternació i la seva tristesa pels fets que li han estat comunicats en el dia d'ahir entorn d'un presumpte cas de conductes sexuals impròpies envers menors per part de JMAM, prevere extradiocesà, adscrit a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels. Si es comprova la veracitat d'aquestes informacions, el bisbat vol deixar clar que condemna qualsevol conducta d'aquestes característiques i al mateix temps vol manifestar el seu suport a les presumptes víctimes i als seus familiars.

En el dia d'ahir, per indicació de les autoritats judicials, s'ha produït l'entrada i registre del domicili de JMAM en el marc de les diligències prèvies en curs per un presumpte delicte relacionat amb conductes impròpies amb menors, esdevingut fora del recinte i de les activitats parroquials.

En tenir coneixement del cas, tot i considerar la presumpció d'innocència que empara tota persona, el bisbat de Sant Feliu de Llobregat, d'acord amb els protocols propis i de manera cautelar ha prohibit que JMAM exerceixi el seu ministeri

sacerdotal i s'apresta a iniciar el corresponent procés canònic intern. Al mateix temps, resta completament a disposició de les autoritats pertinents per col·laborar amb la justícia de manera oberta i franca.

Volem remarcar que el bisbat coneix i aplica els protocols de prevenció previstos per a aquest tipus de casos, com ara el Servei d'atenció a les víctimes d'abusos, actiu des d'abril 2020, o l'obtenció del certificat negatiu de delictes sexuals del Ministeri de Justícia per part de tots aquells que es relacionen habitualment amb menors. En aquest sentit podem informar que tots els preveres i catequistes en contacte habitual amb menors de les parròquies del Bisbat de Sant Feliu disposen d'aquest certificat.

Per acabar, volem subratllar el compromís que ha tingut sempre la nostra institució amb la protecció i la custòdia d'infants i joves. Entenem que les parròquies han de ser espais on es pugui garantir el desenvolupament de les persones en un ambient de plena seguretat, per la qual cosa reitem el nostre rebuig i la nostra condemna a tota conducta relacionada amb abusos o qualsevol altre tipus de violència.

XVII Jornades de Formació i Espiritualitat per a preveres i diaques, a Montserrat

Programa de les XVII Jornades diocesanes de formació i espiritualitat

Aquestes jornades es celebraran a Montserrat el 21, 22 i 23 de febrer de 2022.

El tema serà: En l'any del Sínode: el ministre ordenat de la comunió, de la participació i de la missió

Dilluns 21 de febrer

10.00h. Arribada, recollida de materials i instal·lació (Hostatgeria Monestir)

11.00h. Missa conventual

12.15h. Salutació del bisbe Agustí. I Ponència: Bisbe Vicente Jiménez Zamora, arquebisbe emèrit de Saragossa i coordinador de l'itinerari del Sínode de bisbes en la fase diocesana de la CEE

16.00h. II Ponència. Bisbe Vicente Jiménez Zamora.

18.45h. Vespres.

19.30h. Col·loqui amb el bisbe Vicente Jiménez Zamora 20.15 h.

Dimarts 22 de febrer

07.30h. Laudes 08.30 h.

09.30h. III Ponència. Bisbe Vicente Jiménez Zamora.

11.00h. Missa conventual

16.00h. Videofòrum. Conferència del P. Amadeo Cencini, FDCC. Escándalo y mediocridad ¿Ha cambiado algo en la Iglesia después de los escándalos sexuales?

18.45h. Vespres.

19:30h. Col·loqui amb el bisbe Agustí.

Dimecres 23 de febrer

07.30h. Laudes.

09.30h. IV Ponència. P. Abat Manel Gasch Hurios. Una visió del moment present d'Església des de Montserrat.

11.00h. Missa conventual.

Vida Diocesana

[↶](#) TORNAR A L'INICI

CRÒNICA DIOCESANA

GENER

1 de gener. Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu i 55a Jornada per la Pau, amb el lema: Diàleg entre generacions, educació i treball: instruments per a construir una pau duradora.

7 de gener. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

8 de gener. Formació de laics que dirigiran celebracions d'exèquies en absència de ministre ordenat, a la Casa de l'Església.

10-15 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*.

10 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*. El bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia, amb els bisbes de Catalunya i València, a la Basílica de Sant Pere del Vaticà. A continuació visiten el Pontifici Consell per a la Promoció de l'Evangelització.

El vicari general, Mn. Josep M. Domingo presideix l'Eucaristia en la festa del beat Pierre-François Jamet, fundador de la Congregació de les Missioneres de l'Evangeli, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat i amb l'assistència de les religioses i un grup d'alumnes i professors.

11 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*. El bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia, amb els bisbes de Catalunya i València, a la Basílica de Sant Joan del Laterà. A continuació visiten la Congregació per als bisbes i la Congregació per a la Doctrina de la Fe. A la tarda, la Secretaria d'Estat.

Trobada del clergat de la Diòcesi amb el lema "La conversió pastoral de les comunitats cristianes davant la crida a la sinodalitat" a càrrec de Mn. Enric Termes Ferré. A la Casa de l'Església.

12 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*. El bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia, amb els bisbes de Catalunya i València, a la Basílica de Santa Maria. Tot seguit visiten la Congregació per a l'Educació Catòlica, la Congregació per al Clergat i la Congregació per al Culte diví i la Disciplina dels Sagraments. A la tarda, el Dicasteri per a les Comunicacions.

Formació de laics que dirigiran celebracions d'exèquies en absència de ministre ordenat. A la Casa de l'Església.

13 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*. El bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia, amb els bisbes de Catalunya i València, a la Basílica de Sant Pau extramurs. A continuació visiten el Dicasteri per als laics, la Família i la Vida, el Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral. Posteriorment la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, el Sínode dels Bisbes. Més tard són convidats a la pregària i sopar amb la Comunitat de Sant'Egidio, a la basílica de Santa Maria *in Trastevere*.

Reunió telemàtica del grup de treball de les línies estratègiques de Càritas Catalunya.

Traspàs de Mn. Antoni Fernández, rector de la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat i Vicari Judicial del Bisbat.

14 de gener. Visita *ad Límina Apostolorum*. El sant Pare Francesc rep en audiència els bisbes de Catalunya i València. Al vespre el bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia, a la basílica de la Santa *Croce*.

Trobada pedagògica “cafè dels divendres”, organitzada per la Delegació diocesana d'Ensenyament. Via telemàtica.

15 de gener. El Vicari General, Mn. Josep Maria Domingo, presideix la missa exequial de *corpore in sepulto* de Mn. Antoni Fernández, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

El bisbe Agustí presideix la missa funeral per Mn. Antoni Fernández, a la parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat.

Sínodo. Penjada de cartells sobre el Sínodo a les façanes de les parròquies del Garraf.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Família i Vida a la Casa de l'Església.

16 de gener. Jornada de la infància missionera.

17 de gener. Reunió de la Comissió diocesana del Sínodo.

18-25 de gener. Setmana de pregària per la unitat dels cristians.

18 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Vilafranca del Penedès.

Reunió d'ecònoms de les diòcesis amb seu a Catalunya, a l'Arquebisbat de Barcelona.

Sínodo. Conferència en torn al sínodo dels bisbes, “Les prioritats del papa Francesc” a càrrec de Mn. Daniel Palau, a la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia.

19 de gener. Reunió de la Delegació diocesana de la Pastoral de la Salut.

20 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió del Secretariat del Consell Presbiteral, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

Reunió dels delegats diocesans d'Ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya.

21 de gener. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí comparteix amb els membres de la Cúria aspectes de la Visita *ad Límina*.

El bisbe Agustí presideix la celebració de l'Eucaristia, en la festa dels sants màrtirs Fructuós, bisbe i Auguri i Eulogi, diaques, patrons dels diaques de la Pro-

víncia Eclesiàstica de Barcelona, a la Catedral de Sant Llorenç.

22 de gener. Assemblea ordinària de Mans Unides, a la Casa de l'Església.

Sínode. Sessió oberta del Sínode dels bisbes als fidels de Vilafranca del Penedès.

23-29 de gener. VI Setmana de la Bíblia organitzada pel Secretariat d'Animació bíblica de la diòcesi amb el lema: "La Parau-la font de consol i esperança (Rm 15,4).

23 de gener. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en el diumenge de la Parau-la a la parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi de Llobregat i confereix el sagrament de la Confirmació.

24 de gener. El bisbe Agustí presideix la pregària ecumènica en la Setmana de pregària per la unitat dels cristians, a la Catedral de Sant Llorenç.

25 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a Sant Vicenç dels Horts.

El bisbe Agustí presideix el ritu del segon escrutini baptismal amb la 7ena. comunitat neocatecumenal de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts.

26 de gener. El bisbe Agustí participa en la reunió telemàtica de la Comissió d'Evangelització, catequesi i catecumenat, de la Conferència Episcopal Espanyola.

27 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió del Secretariat del Consell Pas-

toral Diocesà, a la Casa de l'Església.

Vetlla de pregària per les vocacions organitzada per la Delegació diocesana per a les vocacions. A la Casa de l'Església.

28 de gener. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí participa en la inauguració del nou menjador de la Residència sacerdotal Sant Josep Oriol, amb el res de l'hora menor amb els bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona i els residents. També s'agraeix el treball del fins ara director de la residència, Mn. Josep Serra, i es presenta el nou responsable, Mn. Saturnino Rodríguez.

Trobada mensual telemàtica de la delegació diocesana d'Ensenyament. "Cafè dels divendres".

FEBRER

1 al 6 de febrer. Exercicis espirituals dels seminaristes de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, a la Casa d'Espiritalitat de Santa Helena, a Solius (Girona).

2 de febrer. El bisbe Agustí presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i la Jornada de la Vida Consagrada i Jornada del Moviment Vida Creixent.

Sínode. Conferència: El Sínode i la Sinodalitat. Ponent: Mn Joan Peñafiel, a la Parròquia Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat.

3 de febrer. Reunió del Consell presbiteral, a la Casa de l'Església.

4 de febrer. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Delegació diocesana de Catequesi. Trobada de Coordinadors arxiprestals, a la Casa de l'Església.

Delegació diocesana d'Ensenyament. Trobada telemàtica pedagògica "Cafè dels divendres".

5 de febrer. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia d'inici del ministeri episcopal del nou bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, a la Catedral del Sant Esperit, de Terrassa.

6 de febrer. Sínode. Presentació del Sínode i pautes per treballar, a la Parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern.

Sínode. Assemblea amb la comunitat de l'església de Sant Sebastià, del Bedorc.

8 de febrer. Reunió del Moviment de Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

9 de febrer. Reunió Comissió llei de transparència, a la Casa de l'Església.

Delegació diocesana per al Diaconat permanent. Reunió de coordinació, a la Casa de l'Església.

10-12 de febrer. El delegat d'Ensenyament participa en les Jornades anuals de delegats diocesans d'ensenyament de la Conferència Episcopal Espanyola, a Santiago de Compostel·la.

11 de febrer. Jornada Mundial del Ma-

lalt. Acompanyar en el sofriment: "Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós" (Lc 6,36).

12 de febrer. Sínode. Assemblea amb la comunitat de l'església de la Mare de Déu de la Mercè de Ca n'Aguilera, dels Hostalets de Pierola.

13 de febrer. MANS UNIDES. Jornada contra la fam en el món: "La nostra indiferència els condemna a l'oblit".

El bisbe Agustí es troba amb els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, participant en l'Eucaristia de la Parròquia de Sant Pere de Gavà amb l'assistència dels infants de la catequesi que renoven les promeses del baptisme.

Sínode. Assemblea amb la comunitat de la Parròquia de Santa Maria, de Piera.

14 de febrer. El bisbe Agustí concelebra en el funeral de *corpore in sepulto* del bisbe Antoni Vadell, a la Catedral de Barcelona.

14-20 de febrer. Delegació diocesana de Família i Vida. Setmana del Matrimoni.

15-17 de febrer. La delegada diocesana de catequesi participa en les Jornades de delegats de catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola, a El Escorial, Madrid.

16 de febrer. Delegació diocesana de Pastoral de la salut. Reunió de l'equip de la delegació, a la Casa de l'Església.

18 de febrer. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Càritas diocesana. Reunió del Consell, a la Casa de l'Església.

19 de febrer. Sínode. Trobada sinodal de l'arxiprestat de Garraf, a la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Vilanova i la Geltrú.

Sínode. Conferència "El Sínode i la Sinodalitat: Comunió, Participació i Missió", de Mn. Joan Peñafiel, a la Parròquia Maria Auxiliadora, de Sant Boi de Llobregat.

20 de febrer. Sínode. Assemblea amb la comunitat de la Parròquia de Sant Bartomeu, de Vallbona d'Anoia.

Sínode. Assemblea amb els grups de treball de Vilafranca del Penedès.

21-23 de febrer. XVII Jornades de Formació i Espiritualitat per a preveres i diaques, a Montserrat, amb el lema: En l'any del Sínode: el ministre ordenat de la comunió, de la participació i de la missió. Les conferències de les Jornades són impartides per l'Arquebisbe emèrit de Saragossa, Mons. Vicente Jiménez i el P. Abat, Manel Gasch.

21-23 de febrer. Els membres de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació assisteixen a l'Assemblea de delegats de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola, a Màlaga.

24 de febrer. Delegació diocesana de Pastoral Vocacional. Pregària Vocacional, a la catedral de Sant Llorenç.

25 de febrer. Reunió del Consell episcopal a la Casa de l'Església.

26 de febrer. Reunió del Consell Pastoral Diocesà, amb la informació del bisbe sobre l'experiència de la Visita *ad Limina Apostolorum* i la informació dels Consellers del treball del Sínode als arxiprestats i els diferents àmbits diocesans, a la Casa de l'Església.

27 de febrer. Sínode. Assemblea amb la comunitat de la Parròquia de Sant Joan Baptista, de la Torre de Claramunt.

Sínode. Assemblea amb la comunitat de la Parròquia de Sant Pere, dels Hostalets de Pierola.

NECROLÒGIQUES

Mn. Antonio Fernàndez Garcia, **vicari judicial**

Sant Feliu de Llobregat, 13-1-2022

Ahir, 12 de gener 2022 va morir Mn. Antonio Fernàndez Garcia, a l'Hospital General de Catalunya. Afligits pel dolor d'aquesta pèrdua sobtada, l'encomanem a la misericòrdia de Déu i, en aquests moments difícils, ens unim en la pregària per ell, per la seva família i per les comunitats parroquials de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, i de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló.

El bisbe Agustí Cortés Soriano, que en aquests moments es troba a Roma amb motiu de la visita *ad limina*, s'uneix a la família i a tot el Poble de Déu en aquest condol i en la pregària de fe i esperança.

COMIAT I CERIMÒNIES RELIGIOSES

Divendres 14 de gener, de les 10 h a les 20 h, Vetlla al Tanatori de Vilafranca. Adreça: Vial de les Clotes, 18.

Dissabte 15 de gener, a les 10 h, Eucaristia exequial a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca. Adreça: Plaça Jaume I. Presideix la celebració Mn. Josep Maria Domingo, vicari general. Enterrament en acabar la celebració litúrgica.

Dissabte 15 de gener, a les 20 h, Missa funeral a la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat. Adreça: Pl. Mn. Jaume Oliveras, 7. Presideix la celebració el bisbe Agustí Cortés Soriano.

BIOGRAFIA I MINISTERI

Mn. Antonio Fernàndez Garcia va néixer a Vilafranca del Penedès, el dia 19 de juliol de 1975. Fill d'Antonio Maria i Carmen. Va ser ordenat sacerdot el 22 de juliol de 2006, a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

Va fer els seus estudis primaris al Col·legi del Carme de Vilafranca del Penedès i els de secundària a l'Institut Eugeni d'Ors de la mateixa vila.

Llicenciat en Ciències Econòmiques i Dret per la Universitat de Barcelona, va treballar a la Caixa Penedès. Va entrar al seminari al setembre de 1999 i allà va cursar la llicenciatura de Ciències Eclesiàstiques, a la Facultat de Teologia de Catalunya. També va estudiar la llicenciatura de Dret Canònic a l'Institut d'Estudis Canònics de València, i es doctorà en Dret Canònic l'any 2014 a la Pontifícia Universitat Lateranense, de Roma.

Els seus primers nomenaments com a prevere van ser: vicari el 2006, de la Parròquia de Santa Maria, de Castellefels, i el mes de setembre de 2011 fins al juliol de 2012, administrador parroquial d'aquesta mateixa parròquia.

Actualment i des de 2014 era rector de les Parròquies de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat i de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló.

De 2016 a 2018 va ser nomenat director del Secretariat diocesà d'Associacions i Fundacions.

De 2012 a 2019 va ser jutge diocesà del Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El 2015 va ser nomenat com a Jutge diocesà de Terrassa i el 2019 va ser nomenat Vicari judicial de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, càrrec que exercia en l'actualitat.

Organismes Diocesans

[↶](#) TORNAR A L'INICI

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Resum de la reunió del 26-2-2022

La reunió del Consell pastoral diocesà del dia 26 de febrer de 2022 comença a les 10.00 h, a l'Auditori de la Casa de l'Església, amb la pregària: lectura dels Fets dels Apòstols (15, 1-2.6-22); el bisbe Agustí convida a contemplar la descripció d'una experiència sinodal on l'Església ha de compartir el repte de la comunió: trobada, pregària, ajuda de l'Esperit i discerniment. Tot seguit el bisbe convida a fer silenci i meditar aquesta Paraula. I s'acaba amb el res de la pregària diocesana a la Mare de Déu de Montserrat.

Tot seguit s'aprova l'acta provisional de la darrera reunió, del dia 9 d'octubre de 2021.

A continuació el bisbe informa sobre l'experiència de la Visita *ad Limina Apostolorum*, realitzada a Roma, del 10 al 15 de gener de 2022. Remarca el següent: Una experiència manada de trobada de la diòcesi amb el Papa, per a presentar-li la realitat de la diòcesi i escoltar la seva paraula, en comunió. Informa de la visita als diferents dicasteris. La Visita *ad Limina apostolorum* és una veritable experiència de l'Esperit. Ha suposat un esforç, davant la realitat sanitària. Una Església que peregrina a Roma: en aquest cas els bisbes de Catalunya i València van peregrinar al cor de l'Església amb les cele-

bracions de l'Eucaristia en les basíliques majors i es van trobar personalment amb el Papa amb les problemàtiques i preocupacions compartides.

L'assumpte central de la reunió ha estat compartir l'experiència del treball sinodal en al fase diocesana, en els arxiprestats i àmbits pastorals representats en el Consell Pastoral Diocesà. I finalitzant amb la pregària del Sínode.

Finalment, després d'algunes informacions i recordar la propera reunió que serà el 18 de juny de 2022, el bisbe Agustí recorda especialment el conflicte d'Ucraïna, convidant a la pregària i a les ajudes des de les nostres comunitats cristianes.

El senyor bisbe agraeix les aportacions i dona per finalitzada la reunió a les 13.00 h.

CONSELL DEL PRESBITERI

Resum de la reunió del 3-2-2022

El dia 3 de febrer de 2022 s'ha celebrat una nova sessió del Consell del Presbiteri. Aquesta reunió s'ha dedicat sobretot a qüestions que es deriven dels abusos sexuals a menors en el si de l'Església. El bisbe Agustí ha volgut consultar els membres del Consell respecte quina formació, normativa, mesures, recomanacions pràctiques, caldria prendre a la nostra diòcesi. Per ajudar-nos a la reflexió i a compartir ens ha acompanyat amb una aportació de manera telemàtica Don Carlos López Segovia, vicesecretari per a assumptes generals de la Conferència Episcopal Espanyola.

Delegacions Diocesanes

[↶ TORNAR A L'INICI](#)

FAMÍLIA I VIDA

Setmana del matrimoni

La setmana vinent, del 14 al 20 de febrer, dona inici a la celebració de la primera “Setmana del matrimoni”. Un projecte nascut de les delegacions diocesanes de Família i Vida a Espanya. Aquesta celebració pretén ser una oportunitat perquè els matrimonis renovin el seu amor esponsal i com a apropament als matrimonis cristians que viuen apartats de la vida de l'Església. També té com a propòsit fer veure a la societat la bellesa del matrimoni en Crist. Una de les novetats d'aquesta celebració, i per tal d'apropar-la als més joves, s'ha creat una APP per “activar” la vida conjugal. Per més informació, teniu a la vostra disposició el web matrimoniomas.org, que estarà disponible a partir del 14 de febrer, juntament amb l'APP.

Pel que fa a la nostra diòcesi, el proper dijous 17 de febrer, a les 21 h, a la Parròquia de Sant Josep Obrer (Sant Boi de Llobregat) l'Ignasi Segura i l'Anna Grau, faran una ponència sobre “El matrimoni, vocació a la santedat”.

ÈCUMENISME I RELACIONS INTERRELIGIOSES

Carta del Delegat sobre la Setmana de Pregària per la unitat dels cristians

Sant Feliu de Llobregat, 29-12-2021

“Hem vist la seva estrella a orient, i hem vingut a adorar-lo” (Mt 2,2)

Benvolguts/des,

Aquest és el nou lema que encapçala la Setmana de Pregària per la unitat dels cristians, del 18 al 25 de gener de 2022. Litúrgicament, quan escric aquestes ratlles, encara estem en l'Octava de Nadal i tenim ben a prop la festa de l'Epifania del Senyor.

Totes les confessions cristianes vivim, en les nostres comunitats, amb molta cura les Festes de Nadal, però amb el signe de la divisió; “cadascú a casa seva i Déu a la de tots”, diu la dita popular. I aquesta indiferència en aquest temps tan entranyable ens pot coure la ferida amb més intensitat. Em recorda aquella trobada familiar on falten persones que no venen, marcats aquests grups familiars per conflictes i desavinences.

El quadern que rebreu o ja heu rebut, ens subratlla clarament que “els cristians són cridats a ser signe per al món, que Déu ha creat, fent aquella unitat que Ell desitja”, com els mags, vinguts de terres llunyanes, amb la diversitat de cultures,

“manifesten la unitat de tots els pobles volguda per Déu”. Dins del camí sinodal, en el qual estem vivint com un do de l'Esperit, el diàleg ecumènic penso que està cridat a conviure en aquest “viatge” que està recorrent la nostra Església. No estem cridats també, les diferents confessions cristianes a caminar junts, a donar testimoni junts, a treballar conjuntament?

Els cristians de l'Orient Mitjà són els que han escollit el tema de l'estrella que aparegué a Orient, un territori marcat justament per lluites, “tacada de sang i enfosquida per la injustícia i l'opressió”. La unitat visible de l'Església és l'estrella que ens guia al pessebre on Crist ha nascut. Viure la fe junts, en comunió, és un repte a què ens crida tot l'any l'Esperit Sant.

Dilluns, 24 de gener de 2022, a les 19 h, si les circumstàncies de la pandèmia ho permeten, es farà la trobada ecumènica a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat, presidida pel Sr. Bisbe Agustí Cortés. Tothom hi està convidat.

La Delegació d'ecumenisme i de relacions interreligioses us deixa, en darrer lloc, dos enllaços: el blog del Butlletí ecumènic del Grup Estable de Diàleg i Consell ecumènic i el blog de Comentaris Bíblics Interconfessionals:

<https://butlletiecumenic.blogspot.com/>
<http://comentariosbiblicsinterconfessionals.blogspot.com/>

Que tingueu unes santes festes del Senyor,

Mn. Xavier Artigas. DP
 Delegat d'Ecumenisme

CATEQUESI

Carta del delegat del catecumenat als rectors de les parròquies que acullen catecúmens adults

Sant Feliu de Llobregat, 11-2-2022

Benvolgut,

Voldria primer de tot saludar-te i agrair-te que hagi confiat en el Servei diocesà per al Catecumenat a l'hora de preparar els catecúmens de la teva parròquia. És aquesta la millor manera, des de la diòcesi, d'afrontar aquesta realitat.

Espero que el procés que vas iniciar amb aquests catecúmens a la parròquia hagi estat profitós.

La raó d'aquesta carta és informar-te de la trobada que farem el primer Diumenge de Quaresma, 6 de març, a la Casa de l'Església i seguidament a la Catedral per al ritu d'elecció o inscripció del nom dins l'eucaristia dominical. És per això que convoquem el catecumen, el padrí i acompanyants a aquesta trobada. Com a rector de la parròquia o encarregat del procés catecumenal també seria bo que hi fossis present.

Diumenge 6 de març de 2022, a les 17 h, a la Casa de l'Església tindrem una estona per dialogar amb els catecúmens i una catequesi sobre la importància de l'elecció en el procés catecumenal.

A les 18.30 h ens traslladarem a la Cate-

dral per a celebrar la missa, a les 19 h, i dins d'aquesta, el ritu d'elecció on els catecúmens s'inscriuen en el llibre dels elegits.

Et demano que el dia 6 de març portis l'expedient per a la iniciació cristiana d'adults. Per a facilitar les coses emplena les diferents parts de què consta: la primera part de l'expedient, el ritu d'ingrés al catecumenat, les sol·licituds d'inscripció del nou catecumen en el "llibre dels catecúmens" i en el "llibre dels elegits", i l'oferiment al bisbe diocesà perquè administri els sacraments de la iniciació cristiana; si no portes l'expedient o encara no t'ho he facilitat, l'omplirem allà mateix.

Espero que aquest dia ens puguem re-trobar i així iniciar una bona Quaresma per a celebrar joiosos la Pasqua del Senyor.

Mn. Ricard Hernández Taulé, delegat

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

Diumenge de la Paraula i Setmana de la Bíblia

Amb el lema «Sortim a sembrar la Paraula» va començar el dia 24, Diumenge de la Paraula.

L'objectiu d'aquesta iniciativa és promoure un major coneixement del text bíblic i de la seva importància per a la vida espiritual i social, personal i comunitària.

Atesa la situació excepcional que vivim i amb el desig d'ajudar les comunitats, per a aquesta edició s'han previst cinc «actes», un per a cada dia de la setmana de la Bíblia, que qualsevol persona o grup podrà seguir en directe o en diferit al web www.setmanadelabiblia.cat, on s'indicarà l'hora a partir de la qual s'hi podrà accedir. Al Full Dominical Extra de la V Setmana de la Bíblia trobareu més informació detallada, articles i escrits formatius.

Demà dimarts 26 de gener, a les 18.30 h, a la Basílica de Santa Maria, Vilafranca del Penedès, els dos grups bíblics organitzen una Celebració de la Paraula.

Altres actes *on line* que es podran seguir des de www.setmanadelabiblia.cat són els següents:

- Dilluns 25 de gener a les 19 h. P. Agustí Borrell, des de Roma, sobre "Llegir l'evangeli de Marc en temps de pandèmia".
- Dimarts, 26 de gener (en diferit).

Dr. Joan Ferrer, des de Girona, sobre “Aproximació a la figura de sant Jeroni i reflexió entorn la Carta apostòlica ‘L’afecte per la Sagrada Escripura’”.

- Dimecres, 27 de gener a les 18.30 h en directe, des de la Cripta de la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Meditació sobre “Les torres, símbol de la nova Jerusalem”, a càrrec del Dr. Armand Puig.
- Dijous, 28 de gener a les 19 h en directe, des de la capella de Sant Pau de Tarragona. Vetlla de Pregària.
- Divendres 29 de gener (en diferit), des de l’Acadèmia Mariana de Lleida. Presentació de l’evangeli de Marc a càrrec de la Dra. Mar Pérez.

VIDA CONSAGRADA

Carta del delegat als religiosos per la Festa de la Presentació del Senyor

Sant Feliu de Llobregat, 10-1-2022

Benvolguts germans i germanes,

Som a les portes de la Jornada mundial de la Vida Consagrada, el dia 2 de febrer, dimecres. Us convido especialment a l’Eucaristia que presidirà el bisbe Agustí Cortés, a les 12 del migdia, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

En aquesta diada l’Església fa memòria del dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al Temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare. De la mateixa manera en aquest dia els consagrats i consagrades volem renovar l’ofrena de nosaltres mateixos a Déu per a la salvació del món. Les comunitats de vida consagrada ens obrim a l’acollida i a l’anunci humil i decidit de la pròpia vocació i consagració. El testimoni de la llibertat davant els béns de la terra, de la radicalitat del nostre amor a Crist i de la joia de cercar i de fer sempre la voluntat del Senyor són el millor camí per a fer conèixer i estimar la Vida Consagrada en l’Església i entre els homes.

El lema d’aquesta Jornada que celebrem és “caminant junts”. Això és el que la vida consagrada està vivint avui, ja que el camí sinodal en marxa a Catalunya i

arreu del món és una expressió més de la necessitat de reconèixer allò que ens concerneix a tots i a totes: vetllar per la vida de l'Església i la seva missió, caminant junts.

A tots vosaltres, persones consagrades de la nostra Diòcesi, us animo a redescobrir la grandesa del do rebut, expressat en aquesta Jornada com a “trobada de la presència de l'amor de Déu”, per poder viure coherentment la nostra missió en l'Església i en el món, propiciant la trobada amb l'amor de Déu.

A més, en aquesta celebració donarem gràcies per la presència en el nostre bisbat del Moviment Vida Creixent, que com nosaltres també tenen la Festa de la Presentació del Senyor com a gran Jornada.

Que la nostra vida consagrada, com Maria i Josep, desvetlli en nosaltres una actitud de joia perquè ens sentim estimats pel Pare.

Us saludo afectuosament en Crist,

Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada

Informacions

- A l'Eucaristia adreçarem al Senyor una pregària especial per als germans i germanes que aquest any celebrem els 25, els 50, els 60 anys o els 75 anys de vida consagrada. Si us plau, feu arribar els noms a la Secretaria del Bisbat abans del dia 30 d'aquest mes.

- En aquesta mateixa data, també feu arribar els noms dels difunts o difuntes del 2021 a fi d'encomanar-los a Déu en aquesta Eucaristia.

Carta als sacerdots i diaques de la diòcesi per la Festa de la Presentació del Senyor

Sant Feliu de Llobregat, 10-1-2022

Benvolguts preveres i diaques,

Som a les portes de la Jornada mundial de la Vida Consagrada, el dia 2 de febrer, dimecres. *En aquesta Jornada, festa de la Presentació del Senyor al Temple, es pretén donar a conèixer una mica més en profunditat la vida i la missió de la Vida Consagrada en l'Església.*

Celebrarem aquesta Jornada amb una Eucaristia, que presidirà el bisbe Agustí Cortés, a les 12 del migdia, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

El lema d'enguany és “caminant junts”. Això és el que la vida consagrada està vivint avui, ja que el camí sinodal en marxa a Catalunya i arreu del món és una expressió més de la necessitat de reconèixer allò que ens concerneix a tots i a totes: vetllar per la vida de l'Església i la seva missió, caminant junts.

Aquesta Jornada ha de ser una ocasió per promoure el coneixement i l'estimació de la vida consagrada com a forma de vida que assumeix i encarna “la presència de l'amor de Déu” per poder viure coherentment la nostra missió en l'Església i en el món, propiciant la trobada amb l'amor de Déu.

A més, en aquesta celebració donarem gràcies per la presència en el bisbat del Moviment Vida Creixent, que com nosaltres també tenen la Festa de la Presentació del Senyor com a gran Jornada.

Us fem arribar el cartell de la Jornada perquè el pengeu en un lloc visible de la vostra parròquia.

Atentament us saluda,

Josep M. Henríquez-Farreras, OSB.
Delegat per a la Vida Consagrada

Carta convocatòria al recés de Quaresma

Sant Feliu de Llobregat, 11-2-2022

Benvolguts germans i germanes,

Us convido a la trobada-recés de Quaresma que tindrà lloc dissabte, dia 5 de març de 2022, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

El programa previst és:

- 9.45 Acolliment.
- 10.00 Pregària.
- 10.15 Informacions sobre la vida diocesana i altres informacions.
- 10.30 A l'auditori, recés quaresmal pel nostre bisbe Agustí Cortés Soriano.
- 11.30 Espai de reflexió i silenci.
- 13.00 Eucaristia.

Us desitjo un bon temps de Quaresma.
Amb el meu afecte de sempre i agraïment.

P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada

Nota

Els religiosos preveres que vulgueu concelebrar heu de portar alba i l'estola morada.

PASTORAL DE LA SALUT

Carta sobre la Campanya del Malalt 2022

Sant Feliu de Llobregat, 24-1-2022

Benvolguts/des,

El proper 11 de febrer és la festa de Nostra Senyora de Lourdes i la Jornada mundial del malalt. El tema d'aquesta Jornada és "Acompanyar en el sofriment" i s'inspira en la frase «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36).

Del missatge del Sant Pare per a aquesta Jornada, titulat "Estar al costat dels qui pateixen en un camí de caritat", ressaltem un paràgraf:

"Al llarg d'aquests trenta anys el servei indispensable que realitza la pastoral de la salut s'ha reconegut cada vegada més. Si la pitjor discriminació que pateixen els pobres —i els malalts són pobres en salut— és la manca d'atenció espiritual, no podem deixar d'oferir-los la proximitat de Déu, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduresa en la fe.

En aquest sentit, voldria recordar que la proximitat als malalts i la seva atenció pastoral no sols és una tasca d'alguns ministres específicament dedicats a això; visitar els malalts és una invitació que Crist fa a tots els seus deixebles. Quants malalts i quantes persones grans viuen a casa seva

i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: «Estava malalt i em va visitar» (Mt 25,36).»

Us adjuntem la documentació per preparar el Dia del Malalt, que ens ha arribat fins ara:

El missatge del Sant Pare per a la Jornada. En català i castellà.

Presentació i subsidi litúrgic, en castellà.

Temes de formació, “Acompanyar en el sofriment”, en castellà.

Els cartells i les estampes encara no els tenim en format digital. Tan aviat com els rebem, us els enviarem. També els rebreu en paper, per la valisa o correu, abans del dia 11 de febrer. Tota la documentació la podreu trobar també a la pàgina web del bisbat: <https://bisbatsant-feliu.cat/es/delegacions/pastoral-de-la-salut/salut-recursos/>.

Si necessiteu més informació podeu sol·licitar-la a la Delegació de pastoral de la salut.

Esperem que aquests materials i aquestes propostes us serveixin per acompanyar millor els malalts i els seus familiars des de la comunitat cristiana en aquest temps de pandèmia.

Molt cordialment,

L'equip de pastoral de la salut

Convocatòria per treballar la reflexió sinodal des de la Pastoral de la salut

Sant Feliu de Llobregat, 9-2-2022

Benvolgut mossèn, religiós/a o laic/a,

El papa Francesc ha convocat un Sínode de bisbes per a l'any 2023. Però,

abans de la reunió a Roma, vol que a cada Església local, a cada diòcesi, hi hagi una etapa prèvia de preparació i consulta al poble de Déu.

El tema a tractar és la característica “sinodal” que té l'Església. En aquesta perspectiva, viure una Església sinodal és una experiència global i habitual de caminar junts com a Església, cadascun amb la seva identitat i missió.

La participació en l'etapa de preparació del Sínode pot ser de moltes maneres. Des de la Delegació de Pastoral de la salut hem pensat que seria molt enriquidor preparar el Sínode amb les persones que teniu més contacte amb els malalts i el món sanitari, i aportar aquesta perspectiva específica. Creiem que, fent nostra la campanya d'aquest any centrada en “Acompanyar en el sofriment” i en el context de pandèmia que patim, aportar aquesta vivència pot ser molt important.

Així doncs, invitem a tots els capellans i els agents de pastoral que trebal·leu o feu el vostre servei a hospitals o a residències del nostre bisbat, a reunir-nos el proper dimarts 1 de març, a la Casa de l'Església, amb el següent programa:

- 10:00 h Arribada a la Casa de l'Església.
- 10:15 h Benvinguda i presentació del sínode sobre l'església sinodal. Origen, objectius, fases, temes, preguntes i pregària. Mons. Agustí Cortés.
- 11:00 h Per grups, treball de les preguntes.
- 12:00 h Descans.
- 12:30 h Presentació del treball dels grups i debat.
- 13:20 h Conclusions.
- 13:30 h Precs, preguntes i comiat.

Adjuntem tres documents amb la informació del Sínode: el fulletó de treball, el document preparatori i el vademècum; i la propera setmana t'enviarem les preguntes o temes que poden servir pel diàleg dels grups.

Salutacions cordials,

Equip diocesà de Pastoral de la salut

2a comunicació per treballar la reflexió sinodal des de la Pastoral de la salut

Sant Feliu de Llobregat, 23-2-2022

Benvolgut mossèn, religiós/a o laic/a,

El passat 9 de febrer us escrivíem presentant la preparació del Sínode, en l'etapa diocesana, des de la perspectiva del món de la salut. Pensem que pot ser molt enriquidor que les persones amb més contacte amb els malalts aportem aquesta perspectiva específica.

Us enviem unes preguntes que poden servir per al diàleg i que podeu preparar abans de la reunió:

1. Vivim a la nostra comunitat, parròquia, grup..., el fet de "caminar junts"? Quan es parla de la nostra Església, a què ens referim? Ens hi incloem nosaltres?
2. Quins fets o quines realitats existents ens ajuden a sentir que caminem junts? A créixer en aquest viure que "caminem junts"?
3. Quins fets o quines realitats impedeixen o dificulten que puguem caminar junts?
4. Dins l'Església cal que cadascú compleixi la seva funció i responsabilitat. Tenim espais per al diàleg a l'Església? Ens sentim escoltats? Tenim l'actitud d'escoltar els altres?

5. Com capellans i agents de pastoral de la salut, ens sentim acompanyats per l'Església? Ens deixem acompanyar per ella? Quin és l'acompanyament que necessito per complir la meva missió?

6. Quins reptes específics ens plantejem en l'acompanyament que l'Església realitza al món de la salut (pacients, familiars, professionals de la salut i voluntaris)?

7. Com orienta el nostre "caminar junts" la pregària i la celebració litúrgica? Com inspiren les decisions importants?

Així doncs, invitem tots els capellans i els agents de pastoral que treballeu o feu el vostre servei a hospitals o residències del nostre bisbat, a reunir-nos el proper dimarts 1 de març, a la Casa de l'Església. El programa previst és:

- 10.00h. Arribada a la Casa de l'Església.
- 10.15h. Benvinguda i presentació del sínode sobre l'església sinodal. Origen, objectius, fases, temes, preguntes i pregària. Mons. Agustí Cortés.
- 11.00h. Treball per grups de les preguntes.
- 12.00h. Descans.
- 12.30h. Presentació del treball dels grups i debat.
- 13.20h. Conclusions.
- 13.30h. Precs, preguntes i comiat.

Si podeu comunicar abans la vostra participació us ho agraiem. Salutacions cordials,

Equip diocesà de Pastoral de la salut

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Els diaques de la Província celebren els seus patrons

El 21 de gener, festivitat dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, es van reunir els diaques dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, enguany a la Catedral de Sant Llorenç, amb la presència del bisbe Agustí Cortés i del bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova.

Cada any hi ha l'ocasió de felicitar els qui celebren les noces d'argent d'ordenació. Aquesta vegada era només un, Mn. Joan Josep Castaño, adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Viladecans, que expressava el seu agraïment a Déu i a la comunitat cristiana "per aquest do immerescut, viscut amb moments de joia i dificultats però sempre sentint-me estimat per Déu".

Relleu a la Residència Sant Josep Oriol

El passat 28 de gener va ser un dia de celebració especial a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, que acull preveres jubilats i ancians de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El motiu era l'agraïment i homenatge a Mn. Josep Serra que durant els últims anys s'ha ocupat de la direcció d'aquesta casa per als sacerdots grans. A partir d'ara,

prenen el relleu en aquest servei Mn Saturnino Rodríguez, com a director-gerent i Mn. Enric Termes com a vicedirector.

L'acte va consistir en la pregària de l'hora menor i el posterior dinar de germanor en el nou menjador que es va inaugurar en aquesta diada. Van fer-se presents l'arquebisbe de Barcelona i els bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, a més del cardenal Martínez Sisch, que viu a la mateixa residència.

Mons. Antoni Vadell i Ferrer, bisbe auxiliar de Barcelona, a la Casa del Pare

El bisbe auxiliar de Barcelona i vicari general Mons. Antoni Vadell i Ferrer ha mort aquest dissabte, dia 12 de febrer, festa de santa Eulàlia, patrona de Barcelona, a l'edat de 49 anys.

Nascut a Lluçmajor el dia 17 de maig de 1972, va rebre l'orde del diaconat a la Capella del Seminari Nou de Mallorca l'any 1997; i va ser ordenat de prevere l'any 1998 a la parròquia del Beat Ramon Llull, a Son Cotoner, lloc on va exercir els primers anys del seu ministeri.

Entre 2009 i 2014 va ser vicari de les parròquies mallorquines de Sant Josep Obrer i de Corpus Christi. També va exercir com a rector de la Unitat Pastoral de la Mare de Déu de les parròquies de Santa Maria la Major, Sant Domingo i Crist Rei d'Inca, Sant Llorenç de Selva, la Immaculada Concepció de Caimari, Sant Joan Baptista de Manacor, Santa Tecla de Bini-amar i la Nativitat de la Mare de Déu de la Lloseta.

El 9 de setembre de 2017 va rebre l'ordenació episcopal a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, després del seu nomenament com a bisbe auxiliar

d'aquesta arxidiòcesi, de la qual també n'era el vicari general.

Llicenciat en Teologia, amb l'especialitat en Pastoral de la Joventut i Catequètica, per la Universitat Pontifícia Salesiana, va dedicar gran part de la seva tasca a l'àmbit de la pastoral catequètica i juvenil. Va ser rector del Seminari Menor de Mallorca entre 1999 i 2006 i coordinador pastoral del Col·legi diocesà de Sant Pere entre 2000 i 2006. També va ser professor del Centre d'Estudis Teològics i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Mallorca, a més de professor convidat a l'Escola Universitària Alberta Giménez. Altres càrrecs que va ocupar en aquest àmbit van ser el de delegat diocesà de Pastoral Vocacional de Mallorca, delegat diocesà de Pastoral Catequètica i Litúrgica, també de Mallorca, i vicari episcopal per a l'Evangelitització de la mateixa diòcesi.

Mons. Vadell va ser, fins a l'actualitat, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears. Per altra banda, va ser membre de la Subcomissió Episcopal de Catequesi, dins de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola. Des del mes de març de 2020, era membre de la Comissió Episcopal d'Evangelitització, Catequesi i Catecumenat.

Reposi en la pau de Crist.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

La Conferencia Episcopal Española encarga una auditoría independiente a Cremades & Calvo-Sotelo sobre los casos de abusos a menores en el seno de la Iglesia española.

Madrid, 22-02-2022

El presidente de la Conferencia Episcopal Española, cardenal Juan José Omella, y el presidente de la firma legal Cremades & Calvo-Sotelo, Javier Cremades, han informado esta mañana en rueda de prensa del proyecto encargado al bufete para que realice una auditoría independiente acerca de los informes e investigaciones sobre los casos de abusos a menores en el seno de la Iglesia española. Esta auditoría tiene un plazo previsto de 12 meses.

Un nuevo cauce para colaborar con las oficinas de abusos de las diócesis

Este nuevo cauce de comunicación y denuncia es complementario al trabajo que ya se viene realizando en las oficinas de protección de menores abiertas en todas las diócesis españolas. Igualmente revisará los aspectos jurídicos de la actuación de los organismos e instituciones religiosas encargados de la prevención y sanación de dichos casos.

En todas estas oficinas diocesanas se cuenta con un correo electrónico de contacto. Las víctimas podrán dirigirse tam-

bién al correo habilitado por la firma en la que se podrán denunciar los casos: denunciaabusos@cremadescalvosotelo.com.

Una completa documentación de los casos históricos

El encargo de la CEE al despacho Cremades & Calvo-Sotelo contempla la elaboración de una completa documentación de los casos históricos. El bufete recogerá todos los casos conocidos por distintas fuentes que hayan sido documentados hasta la fecha, sobre el que realizará un análisis de auditoría a cargo de una auditoría independiente.

El objetivo principal de todo el trabajo del bufete es la ayuda y reparación a las víctimas, así como la colaboración con las autoridades sobre los casos de abuso sexual que afectan a la Iglesia en España, con independencia de cuales sean los instrumentos que los poderes públicos se doten para sus propias investigaciones dentro del marco legal vigente. El trabajo tendrá toda la amplitud necesaria y previsiblemente formulará recomendaciones en relación con la reparación de las víctimas y la prevención de abusos en el futuro.

Como resultado de estos trabajos someterá a la consideración de la Conferencia Episcopal y la opinión pública un conjunto de procedimientos y buenas prácticas a adoptar por las autoridades eclesíásticas de acuerdo con las demandas de la sociedad.

Se prevé un plazo máximo de doce meses para la realización de los trabajos, sobre los que la firma profesional no presentará minuta alguna, limitándose a repercutir los gastos. A fin de garantizar la excelencia e independencia de sus investigaciones, Cremades & Calvo-Sotelo cre-

ará un grupo de trabajo liderado por tres socios de la firma: Santiago Calvo-Sotelo, antiguo director de Auditoría en Arthur Andersen; el exmagistrado del Tribunal Supremo y del Constitucional, Vicente Conde; el exmagistrado y presidente de la sala segunda del Tribunal Supremo, Juan Saavedra. También participará en el grupo de trabajo Encarnación Roca, ex vicepresidente del Tribunal Constitucional. Convocará igualmente a unirse al grupo a personalidades de reconocido prestigio en el terreno intelectual y empresarial.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de les missions 2022

Roma 6-1-2022

«Rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1,8).

23 d'octubre de 2022

Benvolguts germans i germanes,

Aquestes paraules pertanyen a l'últim diàleg que Jesús ressuscitat va tenir amb els seus deixebles abans de pujar al cel, com es descriu en els Fets dels Apòstols: «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (1,8). Aquest és també el tema de la Jornada mundial de les missions 2022, que com sempre ens ajuda a viure el fet que l'Església és missionera per naturalesa. Enguany ens ofereix l'ocasió de commemorar algunes dates rellevants per a la vida i la missió de l'Església: la fundació fa 400 anys de la Congregació de Propaganda Fide — avui Evangelització dels Pobles— i 200 anys de l'Obra de la Propagació de la Fe, que, juntament amb l'Obra de la Santa Infància i l'Obra de Sant Pere Apòstol, van obtenir fa 100 anys el reconeixement de “pontificies”.

Aturem-nos en aquestes tres expressions clau que resumeixen els tres fonaments de la vida i de la missió dels deixebles: «us farà testimonis meus», «fins a l'extrem de la terra» i «l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força».

1. «Us farà testimonis meus» – La crida a tots els cristians a donar testimoniatge de Crist

Aquest és el punt central, el cor de l'ensenyament de Jesús als deixebles amb vista a la seva missió en el món. Tots els deixebles seran testimonis de Jesús gràcies a l'Esperit Sant que rebran: seran constituïts testimonis per gràcia. On vulgui que vagin, siguin on siguin. Com que Crist és el primer enviat, és a dir missioner del Pare (cf. Jn 20,21) i, com a tal, el seu «testimoni fidel» (Ap 1,5), de la mateixa manera cada cristià és cridat a ser missioner i testimoni de Crist. I l'Església, comunitat dels deixebles de Crist, no té cap altra missió que la d'evangelitzar el món donant testimoniatge de Crist. La identitat de l'Església és evangelitzar.

Una lectura de conjunt més detallada ens aclareix alguns aspectes sempre actuals de la missió confiada per Crist als deixebles: «Us farà testimonis meus». La forma plural destaca el caràcter comunitari-ecclesial de la crida missionera dels deixebles. Tot batejat és cridat a la missió en l'Església i sota el mandat de l'Església. La missió per tant es realitza de manera conjunta, no individualment, en comunió amb la comunitat ecclesial i no per iniciativa pròpia. I si hi ha algú que en una situació molt particular porta endavant la missió evangelitzadora sol, ell la realitza i l'haurà de realitzar sempre en comunió amb l'Església que l'ha enviat. Com en-

senyava Pau VI en l'Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, document que aprecio molt: «Evangelitzar no és per a ningú un acte individual i aïllat, sinó profundament eclesial. Quan el predicador més humil, catequista o pastor, en el lloc més apartat, predica l'Evangelí, reuneix la seva petita comunitat o administra un sagrament, encara que es trobi sol, exerceix un acte d'Església i el seu gest s'enllaça mitjançant relacions institucionals certament, però també mitjançant vincles invisibles i arrels amagades de l'ordre de la gràcia, a l'activitat evangelitzadora de tota l'Església» (n. 60). Efectivament, no és casual que el Senyor Jesús hagi enviat els seus deixebles en missió de dos en dos; el testimoniatge que els cristians donen de Crist té un caràcter sobretot comunitari. Per això la presència d'una comunitat, fins i tot petita, per a portar endavant la missió té una importància essencial.

En segon lloc, als deixebles se'ls demana viure la seva vida personal en clau de missió. Jesús els envia al món no sols per a realitzar la missió, sinó també i sobretot per a viure la missió que se'ls confia; no sols per a donar testimoniatge, sinó també i sobretot per a ser els seus testimonis. Com diu l'apòstol Pau amb paraules molt commovedores: «Sempre portem en el nostre cos els senyals de la mort de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida» (2Co 4,10). L'essència de la missió és donar testimoniatge de Crist, és a dir, de la seva vida, passió, mort i resurrecció, per amor al Pare i a la humanitat. No és casual que els Apòstols hagin buscat el substitut de Judes entre aquells que, com ells, van ser «testimonis de la resurrecció» (cf. Ac 1,22). És Crist, Crist ressuscitat, a qui hem

de testimoniar i la vida del qual hem de compartir. Els missioners de Crist no són enviats a comunicar-se a ells mateixos, a mostrar les seves qualitats o capacitats persuasives o les seves dots de gestió, sinó que tenen l'altíssim honor d'oferir Crist, en paraules i accions, anunciant a tothom la Bona Notícia de la seva salvació amb alegria i franquesa, com els primers apòstols.

Per això, en definitiva, el veritable testimoni és el "màrtir", aquell que dona la vida per Crist, corresponent al do de si mateix que ell ens va fer. «La primera motivació per a evangelitzar és l'amor de Jesús que hem rebut, aquella experiència de ser salvats per ell que ens mou a estimar-lo per sempre» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 264).

En fi, a propòsit del testimoniatge cristià, resta sempre vàlida l'observació de sant Pau VI: «L'home contemporani escolta més de gust els qui donen testimoniatge que els qui ensenyen, o si escolten els qui ensenyen, és perquè donen testimoniatge» (Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 41). Per això, per a la transmissió de la fe és fonamental el testimoniatge de vida evangèlica dels cristians. Per altra part, continua sent necessària la tasca d'anunciar la seva persona i el seu missatge. Efectivament, Pau VI mateix continua dient: «Sí, és sempre indispensable la predicació, la proclamació verbal d'un missatge. [...] La paraula roman sempre actual, sobretot quan va acompanyada del poder de Déu. Per això conserva també la seva actualitat l'axioma de sant Pau: "La fe ve [...] de l'escolta" (Rm 10,17), és a dir, és la Paraula escoltada la que convida a creure» (ibíd., 42).

En l'evangelització, per tant, l'exemple de vida cristiana i l'anunci de Crist van junts; l'un serveix l'altre. Són dos pulmons amb els quals ha de respirar tota comunitat per a ser missionera. Aquest testimoni complet, coherent i joïós de Crist serà certament la força d'atracció per al creixement de l'Església fins i tot en el tercer mil·lenni. Exhorto per tant a tots a reprendre la valentia, la franquesa, aquella parúsia dels primers cristians, per a testimoniar Crist amb paraules i obres, en cada àmbit de la vida.

2. «Fins a l'extrem de la terra» - L'actualitat perenne d'una missió d'evangelització universal

Exhortant els deixebles a ser els seus testimonis, el Senyor ressuscitat els anuncia on són enviats: «A Jerusalem, a tot Judea, a Samària i fins a l'extrem de la terra» (cf. Ac 1,8). Aquí sorgeix evident el caràcter universal de la missió dels deixebles. Es posa en relleu el moviment geogràfic "centrífug", gairebé en cercles concèntrics, de Jerusalem, considerada per la tradició jueva com el centre del món, a Judea i Samària, i fins «a l'extrem de la terra». No són enviats a fer proselitisme, sinó a anunciar; el cristià no fa proselitisme. Els Fets dels Apòstols ens narren aquest moviment missioner que ens dona una bonica imatge de l'Església "en sortida" per a complir la seva vocació de testimoniar Crist Senyor, guiada per la Providència divina mitjançant les circumstàncies concretes de la vida. Els primers cristians, en efecte, van ser perseguits a Jerusalem i per això es van dispersar cap a Judea i Samària, i van anunciar Crist a tot arreu (cf. Ac 8,1.4).

Alguna cosa semblant passa també en el nostre temps. A causa de les persecucions religioses i situacions de guerra i violència, molts cristians s'han vist obligats a fugir de la seva terra cap a altres països. Estem agraïts a aquests germans i germanes que no es tanquen en el sofriment, sinó que donen testimoniatge de Crist i de l'amor de Déu en els països que els acullen. A això els exhortava sant Pau VI considerant «la responsabilitat que recau damunt els emigrants en els països que els reben» (exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 21). Experimentem, en efecte, cada vegada més que la presència de fidels de diverses nacionalitats enriqueix el rostre de les parròquies i les fa més universals, més catòliques. En conseqüència, l'atenció pastoral dels migrants és una activitat missionera que no s'ha de descuidar, que també podrà ajudar els fidels locals a redescobrir l'alegria de la fe cristiana que han rebut.

La indicació «fins a l'extrem de la terra» haurà d'interrogar els deixebles de Jesús de tots els temps i els ha d'impulsar a anar sempre més enllà dels llocs habituals per a donar testimoniatge d'ell. Malgrat totes les facilitats que el progrés de la modernitat ha fet possible, hi ha encara avui zones geogràfiques on els missioners, testimonis de Crist, no han arribat amb la Bona Notícia del seu amor. Per altra part, cap realitat humana no és estranya a l'atenció dels deixebles de Crist en la seva missió. L'Església de Crist era, és i serà sempre "en sortida" cap a nous horitzons geogràfics, socials i existencials, vers llocs i situacions humanes "límit", per a donar testimoniatge de Crist i del seu amor a tots els homes i dones de cada poble, cultura i condició social.

En aquest sentit, la missió també serà sempre *missio ad gentes*, com ens ho ha ensenyat el Concili Vaticà II, perquè l'Església sempre ha d'anar més lluny, més enllà dels seus extrems, per a anunciar l'amor de Crist a tots. Pel que fa a això, voldria recordar i donar les gràcies a tants missioners que han gastat la seva vida per anar "més enllà", encarnant la caritat de Crist envers els nombrosos germans i germanes que han trobat.

3. «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força» - Deixar-se enfortir i guiar per l'Esperit

Crist ressuscitat, en anunciar als deixebles la missió de ser els seus testimonis, els va prometre també la gràcia per a una responsabilitat molt gran: «L'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1,8). Efectivament, segons el relat dels Fets, va ser immediatament després de la vinguda de l'Esperit Sant damunt els deixebles de Jesús quan per primera vegada es va donar testimoni de Crist mort i ressuscitat amb un anunci querigmàtic, l'anomenat discurs missioner de sant Pere als habitants de Jerusalem. Així els deixebles de Jesús, que abans eren dèbils, temerosos i tancats, van donar inici al període de l'evangelització del món. L'Esperit Sant els va enfortir, els va donar valentia i saviesa per a testimoniar Crist davant tothom.

Així com «ningú no pot dir: "Jesús és el Senyor" si no el mou l'Esperit Sant» (1Co 12,3), tampoc cap cristià no pot donar testimoniatge ple i genuí de Crist el Senyor sense la inspiració i l'auxili de l'Esperit. Per això qualsevol deixeble missioner de Crist és cridat a reconèixer la importància fonamental de l'acció de l'Esperit, a viure

amb ell en la quotidianitat i rebre constantment la seva força i inspiració. Encara més, especialment quan ens sentim cansats, desanimats, perduts, recordem-nos d'acudir a l'Esperit Sant en la pregària, que —vull dir-ho una vegada més— té un paper fonamental en la vida missionera, per a deixar-nos reconfortar i enfortir per ell, font divina i inextingible de noves energies i de l'alegria de compartir la vida de Crist amb els altres. «Rebre el goig de l'Esperit Sant és una gràcia. I és l'única força que podem tenir per a predicar l'Evangeli, per a confessar la fe en el Senyor» (Missatge de les Obres Missionals Pontifícies, 21 de maig de 2020). L'Esperit és el veritable protagonista de la missió, és ell qui dona la paraula justa en el moment precís i en la manera apropiada.

També volem llegir a la llum de l'acció de l'Esperit Sant els aniversaris missioners d'aquest any 2022. La institució de la Sagrada Congregació de Propaganda Fide, l'any 1622, va estar motivada pel desig de promoure el manament missioner a nous territoris. Una intuïció providencial! La Congregació es va revelar crucial per a fer que la missió evangelitzadora de l'Església ho sigui realment, independentment de les ingerències dels poders mundans, amb la finalitat de constituir les Esglésies locals que avui mostren tant de vigor. Desitgem que la Congregació, com en els quatre segles passats, amb la llum i la força de l'Esperit, continuï i intensifiqui el seu treball de coordinar, organitzar i animar l'activitat missionera de l'Església.

El mateix Esperit que guia l'Església universal, inspira també homes i dones senzills per a les missions extraordinàries. I així va ser com una jove francesa, Paulina Jaricot, va fundar fa exactament

200 anys l'Obra de la Propagació de la Fe; la seva beatificació se celebra en aquest any jubilar. Encara en condicions precàries, ella va acollir la inspiració de Déu per a posar en moviment una xarxa d'oració i col·lecta per als missioners, de manera que els fidels poguessin participar activament en la missió «fins a l'extrem de la terra». D'aquesta genial idea va néixer la Jornada Mundial de les Missions que celebrem cada any, la col·lecta de la qual en totes les comunitats està destinada al fons universal amb què el Papa sosté l'activitat missionera.

En aquest context recordo a més el bisbe francès Charles de Forbin-Janson, que va començar l'Obra de la Santa Infància per a promoure la missió entre els infants amb el lema “Els nens evangelitzen els nens, els nens resen pels nens, els nens ajuden els nens de tot el món”, així com a la senyora Jeanne Bigard, que va donar vida a l'Obra de Sant Pere Apòstol per al sosteniment dels seminaristes i dels sacerdots en terra de missió. Aquestes tres obres missioneres van ser reconegudes com a “pontifícies” precisament cent anys enrere. I va ser també sota la inspiració i guia de l'Esperit Sant que el beat Pau Manna, nascut fa 150 anys, va fundar l'actual Unió Missionera Pontifícia per a animar i sensibilitzar cap a la missió els sacerdots, els religiosos i les religioses, i tot el poble de Déu. Pau VI mateix va formar part d'aquesta última Obra i en va confirmar el reconeixement pontifici. Menciono aquestes quatre Obres Missioneres Pontifícies pels seus grans mèrits històrics i també per a convidar-vos a alegrar-vos per elles en aquest any especial per les activitats que porten endavant per a sostenir la missió evangelitzadora

de l'Església universal i de les Esglésies locals. Espero que les Esglésies locals puguin trobar en aquestes Obres un sòlid instrument per a alimentar l'esperit missioner en el poble de Déu.

Estimats germans i germanes, continuo somiant amb una Església totalment missionera i una nova estació de l'acció missionera en les comunitats cristianes. I repeteixo el desig de Moisès per al poble de Déu en camí: «Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia» (Nm 11,29). Sí, tant de bo nosaltres fóssim en l'Església el que ja som en virtut del baptisme: profetes, testimonis i missioners del Senyor. Amb la força de l'Esperit Sant i fins a l'extrem de la terra. Maria, Reina de les missions, prega per nosaltres.

Francesc, Papa

Missatge del Papa Francesc per a la 56 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Roma 24-1-2022

Escoltar amb l'oïda del cor
29 de maig de 2022 (Solemnitat de l'Ascensió del Senyor)

Benvolguts germans i germanes,

L'any passat vam reflexionar sobre la necessitat d'«anar i veure» per a descobrir la realitat i poder explicar-la a partir de l'experiència dels esdeveniments i de l'encontre amb les persones. Seguint en aquesta línia, vull ara centrar l'atenció sobre un altre verb, “escoltar”, decisiu en la gramàtica de la comunicació i condició per a un diàleg autèntic.

En efecte, estem perdent la capacitat

d'escoltar qui tenim davant, ja sigui en la trama normal de les relacions quotidianes, ja sigui en els debats sobre els temes més importants de la vida civil. Al mateix temps, l'escolta està experimentant un nou i important desenvolupament en el camp comunicatiu i informatiu, a través de les diverses ofertes de podcast i xat àudio, la qual cosa confirma que escoltar continua sent essencial per a la comunicació humana.

A un il·lustre metge, acostumat a guarir les ferides de l'ànima, li preguntaren quina era la necessitat més gran dels éssers humans. Respongué: «El desig il·limitat de ser escoltats.» És un desig que sovint es manté amagat, però que interpel·la a tots els qui estan cridats a ser educadors o formadors, o que exerceixin un paper de comunicador: els pares i els professors, els pastors i els agents de pastoral, els treballadors de la informació i tots els qui presten un servei social o polític.

Escoltar amb l'oïda del cor

A les pàgines bíbliques aprenem que l'escolta no sols té el significat d'una percepció acústica, sinó que està essencialment lligada a la relació dialògica entre Déu i la humanitat. «Shema' Israel – Escolta, Israel» (Dt 6,4), les paraules inicials del primer manament de la Torà es proposa contínuament a la Bíblia, fins al punt que sant Pau afirma que «la fe ve [...] de l'escolta» (Rm 10,17). Efectivament, la iniciativa és de Déu que ens parla, i nosaltres responem escoltant-lo; però també aquesta escolta, en el fons, prové de la seva gràcia, com passa al recent nascut que respon a la mirada i a la veu de la mare i del pare. Dels cinc sentits, sembla que el privilegiat per Déu és precisament

l'oïda, potser perquè és menys invasiva, més discreta que la vista, i per tant deixa l'ésser humà més lliure.

L'escolta correspon a l'estil humil de Déu. És aquella acció que permet a Déu revelar-se com aquell que, parlant, crea l'home a la seva imatge, i, escoltant-lo, el reconeix com el seu interlocutor. Déu estima l'home: per això li dirigeix la Paraula, per això «inclina l'oïda» per a escoltar-lo.

L'home, per contra, tendeix a fugir de la relació, a girar l'esquena i «tancar les oïdes» per no haver d'escoltar. El fet de negar-se a escoltar acaba sovint per convertir-se en agressivitat cap a l'altre, com els va passar als oients del diaca Esteve, els quals, tapant-se les orelles, es van llançar tots junts contra seu (cf. Ac 7,57).

Així, per una part hi ha Déu, que sempre es revela comunicant-se gratuïtament, i per l'altra, l'home, a qui se li demana que es posi a l'escolta. El Senyor crida explícitament l'home a una aliança d'amor, per tal que pugui arribar a ser plenament el que és: imatge i semblança de Déu en la seva capacitat d'escoltar, d'acollir, de donar espai a l'altre. L'escolta, en el fons, és una dimensió de l'amor.

Per això Jesús demana als seus deixebles que verifiquin la qualitat de la seva escolta: «Fixeu-vos, doncs, com escolteu» (Lc 8,18); els exhorta d'aquesta manera després d'haver-los explicat la paràbola del sembrador, deixant entendre que no n'hi ha prou amb escoltar, sinó que cal fer-ho bé. Només dona fruits de vida i de salvació qui acull la Paraula amb el cor «bo i generós» i la custodia fidelment (cf. Lc 8,15). Només prestant atenció a qui escoltem, què escoltem i com escoltem podem créixer en l'art de comunicar, el centre del qual no és una teoria o una

tècnica, sinó la «capacitat del cor que fa possible la proximitat» (Exhort. ap. *Evan-gelii gaudium*, 171).

Tots tenim oïda, però moltes vegades fins i tot qui té una oïda perfecta no aconsegueix escoltar els altres. Hi ha realment una sordesa interior pitjor que la sordesa física. L'escolta, en efecte, no té només a veure amb el sentit de l'oïda, sinó amb tota la persona. La veritable seu de l'escolta és el cor. El rei Salomó, malgrat ser molt jove, va demostrar saviesa perquè va demanar al Senyor que li concedís «un cor capaç d'escoltar» (1 Re 3,9). I sant Agustí convidava a escoltar amb el cor (*corde audire*), a acollir les paraules no exteriorment a les orelles, sinó espiritualment al cor: «No tingueu el cor a l'oïda, sinó l'oïda al cor».¹ I sant Francesc d'Assís exhortava els seus germans a «inclinat l'oïda del cor».²

La primera escolta que cal redescobrir quan es busca una comunicació veritable és l'escolta de si mateix, de les pròpies exigències més veritables, aquelles que estan inscrites en allò íntim de tota persona. I no podem fer altra cosa que escoltar el que ens fa únics en la creació: el desig d'estar en relació amb els altres i amb l'altre. No estem fets per viure com àtoms, sinó junts.

L'escolta com a condició de la bona comunicació

Hi ha un ús de l'oïda que no és veritable escolta, sinó el contrari: escoltar d'amagat. De fet, una temptació sempre present i que avui, en el temps de les xarxes socials, sembla que s'ha aguditzat, és escoltar d'amagat i espia, instrumentalitzant els altres per al nostre interès. Per contra, el que fa la comunicació bona

i plenament humana és precisament l'escolta de qui tenim davant, cara a cara, l'escolta de l'altre a qui ens apropem amb obertura lleial, confiada i honesta.

Lamentablement, la falta d'escolta que experimentem moltes vegades en la vida quotidiana, és evident també en la vida pública, en la qual, sovint, en comptes d'escoltar l'altre, el que ens agrada és escoltar-nos nosaltres mateixos. Aquest és un símptoma que, més que la veritat i el bé, es busca el consens; més que a l'escolta, s'està atent a l'audiència. La bona comunicació, en canvi, no tracta d'impressionar el públic amb un comentari enginyós dirigit a ridiculitzar l'interlocutor, sinó que presta atenció a les raons de l'altre i intenta fer que es compregui la complexitat de la realitat. És trist quan, també en l'Església, es formen bàndols ideològics, l'escolta desapareix i el seu lloc l'ocupen contraposicions estèrils.

En realitat, en molts dels nostres diàlegs no ens comuniquem en absolut. Estem simplement esperant que l'altre acabi de parlar per a imposar el nostre punt de vista. En aquestes situacions, com assenyala el filòsof Abraham Kaplan,³ el diàleg és un «duàleg», un monòleg a dues veus. En la veritable comunicació, en canvi, tant el tu com el jo estan "en sortida", tendeixen l'un cap a l'altre.

Escoltar és, per tant, l'ingredient primer i indispensable del diàleg i de la bona comunicació. No es comunica si abans no s'ha escoltat, i no es fa bon periodisme sense la capacitat d'escoltar. Per tal d'oferir una informació sòlida, equilibrada i completa és necessari haver escoltat durant un llarg temps. Per explicar un esdeveniment o descriure una realitat en un reportatge és essencial haver sa-

but escoltar, disposats també a canviar d'idea, a modificar les pròpies hipòtesis de partida.

En efecte, només si se surt del món-*leg* es pot arribar a aquesta concordança de veus que és garantia d'una veritable comunicació. Escoltar diverses fonts, «no conformar-nos amb el primer que trobem» —com ensenyen els professionals experts— assegura fiabilitat i seriositat a les informacions que transmetem. Escoltar més veus, escoltar-se mútuament, també en l'Església, entre germans i germanes, ens permet exercitar l'art del discerniment, que apareix sempre com la capacitat d'orientar-se enmig d'una simfonia de veus.

Però, per què cal afrontar l'esforç que requereix l'escolta? Un gran diplomàtic de la Santa Seu, el cardenal Agostino Casaroli, parlava del «martiri de la paciència», necessari per a escoltar i fer-se escoltar en les negociacions amb els interlocutors més difícils, amb la finalitat d'obtenir el bé més gran possible en condicions de limitació de la llibertat. Però també en situacions menys difícils, l'escolta requereix sempre la virtut de la paciència, juntament amb la capacitat de deixar-se sorprendre per la veritat —encara que sigui només un fragment de la veritat— de la persona que estem escoltant. Només la sorpresa permet el coneixement. Em refereixo a la curiositat infinita del nen que mira el món que l'envolta amb els ulls molt oberts. Escoltar amb aquesta disposició d'ànim —la sorpresa del nen amb la consciència d'un adult— és un enriquiment, perquè sempre hi haurà alguna cosa, encara que sigui mínima, que puc aprendre de l'altre i aplicar a la meva vida.

La capacitat d'escoltar la societat és summament preciosa en aquest temps ferit per la llarga pandèmia. Molta desconfiança acumulada precedentment cap a la “informació oficial” ha causat una “infodèmia”, dins la qual és cada vegada més difícil fer creïble i transparent el món de la informació. Cal disposar l'oïda i escoltar en profunditat, especialment el malestar social augmentat per la disminució o el cessament de moltes activitats econòmiques.

També la realitat de les migracions forçades és un problema complex, i ningú no té la recepta a punt per a resoldre'l. Repeteixo que, per a vèncer els prejudicis sobre els migrants i estovar la duresa dels nostres cors, seria necessari intentar escoltar les seves històries, donar un nom i una història a cada un d'ells. Molts bons periodistes ja ho fan. I molts altres ho farien si poguessin. Encoratgem-los! Escoltem aquestes històries! Després, cadascú serà lliure de sostenir les polítiques migratòries que consideri més adequades per al seu país. Però, en qualsevol cas, davant dels nostres ulls ja no tindrem números o invasors perillosos, sinó rostres i històries de persones concretes, mirades, esperances, sofriments d'homes i dones que cal escoltar.

Escoltar-se en l'Església

També en l'Església hi ha molta necessitat d'escoltar i d'escoltar-nos. És el do més preciós i generatiu que podem oferir-nos els uns als altres. Nosaltres, els cristians, oblidem que el servei de l'escolta ens ha estat confiat per aquell que és l'oient per excel·lència, en l'obra del qual estem cridats a participar. «Hem d'escoltar amb l'oïda de Déu per a poder parlar amb la paraula de Déu».⁴ El teòleg protestant Dietrich Bonhoeffer ens

recorda d'aquesta manera que el primer servei que s'ha de prestar als altres en la comunió consisteix a escoltar-los. Qui no sap escoltar el germà, de seguida serà incapaç d'escoltar Déu.⁵

En l'acció pastoral, l'obra més important és "l'apostolat de l'oïda". Escoltar abans que parlar, com exhorta l'apòstol Jaume: «Que tothom sigui prompte a escoltar però lent a parlar» (1,19). Donar gratuïtament una mica del nostre temps per a escoltar les persones és el primer gest de caritat.

Fa poc que ha començat un procés sinodal. Preguem perquè sigui una gran ocasió d'escolta recíproca. La comunió no és el resultat d'estratègies i programes, sinó que s'edifica en l'escolta recíproca entre germans i germanes. Com en un cor, la unitat no requereix uniformitat, monotonia, sinó pluralitat i varietat de veus, polifonia. Al mateix temps, cada veu del cor canta escoltant les altres veus i en relació amb l'harmonia del conjunt. Aquesta harmonia ha estat ideada pel compositor, però la seva realització depèn de la simfonia de totes i cada una de les veus.

Conscients de participar en una comunió que ens precedeix i ens inclou, podem redescobrir una Església simfònica, en la qual cadascú pot cantar amb la seva veu acollint les dels altres com un do, per a manifestar l'harmonia del conjunt que l'Esperit Sant compon.

Francesc, Papa

1. «*Nolite habere cor in auribus, sed aures in corde*» (Sermo 380, 1: Nuova Biblioteca Agostiniana 34, 568).
2. Carta a tot l'Orde: Fonts Franciscanes, 216.
3. Cf. The life of dialogue, en J. D. Roslansky ed., Communication. A discussion at the Nobel Conference, North-Holland Publishing Company – Amsterdam 1969, 89-108.
4. D. Bonhoeffer, Vida en comunitat, Sígueme, Salamanca 2003, 92.
5. Cf. *ibíd.*, 90-91.

Comunicado de prensa sobre el proceso sinodal: un primer balance

Ciudad del Vaticano, 7-2-2022

El miércoles 26 de enero de 2022, el XV Consejo Ordinario del Sínodo de los Obispos se reunió de forma presencial y online. En el centro de los trabajos, una revisión de la marcha del proceso sinodal y una nota para los "informes" de las diócesis, las conferencias episcopales, los sínodos de las Iglesias orientales u otros organismos eclesiales. Unos tres meses después de la apertura del proceso sinodal, el Consejo Ordinario expresó su gran satisfacción por el progreso del proceso a nivel local. Hasta el 98% de las conferencias episcopales y los sínodos de las Iglesias orientales de todo el mundo han designado a una persona o a todo un equipo para llevar a cabo el proceso sinodal. La evaluación del Consejo Ordinario se apoyó en los resultados que surgieron de los intercambios durante una quincena de encuentros en línea con los encargados sinodales de todo el mundo organizados por la Secretaría General del Sínodo de los Obispos en noviembre-diciembre de 2021. El proceso sinodal a nivel global ¡La Iglesia va de camino! Muchas diócesis y otras realidades eclesiales han iniciado el proceso sinodal. Los laicos, organizados o no, y la vida consagrada en particular están mostrando un gran entusiasmo, que se está traduciendo en una miríada de iniciativas destinadas a promover la consulta y el discernimiento eclesial. Así lo confirman los numerosos testimonios recibidos por la Secretaría General procedentes de todo el mundo y publicados periódicamente

en la página web synodresources.org: además de ser un motivo de esperanza, son un signo de que el Espíritu Santo está actuando. Los que han vivido hasta ahora una experiencia sinodal hablan de una experiencia gozosa y hablan de una verdadera transformación en su pertenencia a la comunidad eclesial. En general, está claro que el momento del lanzamiento, la forma de consulta y la participación del Pueblo de Dios varían de una región del mundo a otra. En particular, el proceso sinodal es acogido con alegría y entusiasmo en varios países de África, América Latina y Asia. Cuando un proceso sinodal diocesano o nacional ya estaba en marcha o a punto de iniciarse, se armonizaron las dos dinámicas sinodales. La ampliación de la fase de escucha del Pueblo de Dios fue especialmente apreciada. Los documentos publicados por la Secretaría General tuvieron una buena acogida, y se hizo un esfuerzo encomiable para traducirlos localmente. En algunos países, la tarea se complica por las distancias y la multiplicidad de las lenguas locales. La dimensión ecuménica está bastante bien integrada y sigue las indicaciones sugeridas en la carta conjunta del Cardenal Koch y del Cardenal Grech del 29 de octubre. También hay cierto entusiasmo y deseo por parte de otras confesiones cristianas de contribuir al camino emprendido por la Iglesia católica. En cuanto a la dimensión interreligiosa, ésta se impone naturalmente en los países donde los cristianos son minoría. También en este caso se espera una contribución importante. Se ha hecho un esfuerzo coherente para promover la comunicación a través de diversos medios y plataformas online. En muchas diócesis

y conferencias episcopales han surgido sitios web y páginas en las redes sociales para ofrecer e informar sobre el camino en sus propias realidades. Por su parte, la Secretaría General utiliza, además del sitio web institucional synod.va, otras herramientas como una newsletter semanal, un sitio web que recoge las experiencias y recursos producidos a nivel local (synodresources.org) y un sitio de oración por el sínodo (prayforthesynod.va) creado junto con la Red Mundial de Oración del Papa y la Unión Internacional de Superiores Generales. Los desafíos Si bien el proceso sinodal es percibido por muchos fieles como un momento crucial para la Iglesia, un proceso de aprendizaje, conversión y renovación de la vida eclesial, surgen también algunas dificultades. El miedo y la reticencia se dan entre algunos grupos de fieles y entre el clero. También se percibe cierta desconfianza entre los laicos, que dudan de que su contribución sea realmente tenida en cuenta. La actual situación de pandemia también constituye un gran obstáculo, que limita en gran medida las reuniones presenciales. La consulta del Pueblo de Dios no puede reducirse a un simple cuestionario, ya que el verdadero reto de la sinodalidad es precisamente la escucha mutua y el discernimiento comunitario. El proceso sinodal muestra también algunos retos recurrentes, como: 1) la necesidad de formación, especialmente en la escucha y el discernimiento para que el Sínodo sea auténticamente un proceso espiritual y no se reduzca a un debate parlamentario; 2) evitar la autorreferencialidad en las reuniones de grupo, porque la escucha de los demás, que se basa en la oración y la

escucha de la Palabra de Dios, sólo puede conducir a la apertura a los demás con vistas al anuncio del Evangelio. Una iglesia sinodal es una iglesia misionera en la que cada bautizado se siente corresponsable de la misión de la Iglesia; 3) la necesidad de encontrar nuevas formas de mejorar la participación de los jóvenes; 4) la implicación de los que viven al margen de las instituciones eclesíásticas; y, por último, 5) la desorientación expresada por parte del clero. Conclusión. En conclusión, puede decirse que la novedad del proceso sinodal suscita ciertamente mucha alegría y dinamismo, pero también una serie de incertidumbres que deben ser abordadas. Cada vez hay más conciencia de que la conversión sinodal a la que está llamado cada bautizado es un proceso largo que durará más tiempo que el proceso en sí. Desde muchos sectores se desea que el camino iniciado a nivel local continúe a lo largo del proceso sinodal y mucho más allá, para que la comunidad eclesial pueda hacer cada vez más tangible la sinodalidad como dimensión constitutiva de la Iglesia. Nota para la elaboración de las síntesis En respuesta a las numerosas peticiones recibidas por la Secretaría General, se está preparando una Nota para la elaboración de las “síntesis” por parte de las diócesis y conferencias episcopales. Se trata de una herramienta al servicio de las distintas realidades eclesiales que se comprometerán en los próximos meses a elaborar los resultados de su discernimiento eclesial. La Nota propone la idea de que la redacción de la síntesis es, en sí misma, un acto de discernimiento, es decir, el fruto de un proceso espiritual y de un trabajo en equipo.

Carta del papa Francesc al President del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, Mons. Rino Fisichella

Roma 11-2-2022.

El Jubileu ha estat sempre un esdeveniment de gran importància espiritual, eclesial i social en la vida de l'Església. Des que Bonifaci VIII va instituir el primer Any Sant el 1300 —amb cadència de cent anys, que després passà a ser segons el model bíblic, de cinquanta anys i ulteriorment fixat en vint-i-cinc—, el poble fidel de Déu ha viscut aquesta celebració com un do especial de gràcia, caracteritzat pel perdó dels pecats i, en particular, per la indulgència, expressió plena de la misericòrdia de Déu. Els fidels, generalment al final d'una llarga peregrinació, accedeixen al tresor espiritual de l'Església travessant la Porta Santa i venerant les relíquies dels Apòstols Pere i Pau conservades a les basíliques romanes. Milions i milions de pelegrins han acudit a aquests llocs sants al llarg dels segles, donant un testimoni viu de la seva fe perdurable.

El Gran Jubileu de l'any 2000 va introduir l'Església en el tercer mil·lenni de la seva història. Sant Joan Pau II ho havia esperat i desitjat tant, amb l'esperança que tots els cristians, superades les seves divisions històriques, poguessin celebrar junts els dos mil anys del naixement de Jesucrist, Salvador de la humanitat. Ara que ens apropem als primers vint-i-cinc anys del segle XXI, estem cridats a posar en marxa una preparació que permeti al poble cristià viure l'Any Sant en tot el seu significat pastoral. En aquest sentit una etapa important ha estat el Jubileu Extra-

ordinari de la Misericòrdia, que ens ha permès redescobrir tota la força i la tendresa de l'amor misericordiós del Pare, perquè alhora puguem ser els seus testimonis.

Tot i això, en els dos darrers anys no hi ha hagut cap país que no hagi estat afectat per la inesperada epidèmia que, a més de fer-nos veure el drama de morir en solitud, la incertesa i la fugacitat de l'existència, ha canviat també el nostre estil de vida. Com a cristians, hem passat junts amb els nostres germans i germanes els mateixos patiments i limitacions. Les nostres esglésies han estat tancades, així com les escoles, fàbriques, oficines, botigues i espais recreatius. Tots hem vist limitades algunes llibertats i la pandèmia, a més del dolor, ha despertat a vegades el dubte, la por i el desconcert en les nostres ànimes. Els homes i dones de ciència, amb gran rapidesa, han trobat un primer remei que permet a poc a poc tornar a la vida quotidiana. Confiam plenament que l'epidèmia pugui ser superada i el món recuperi els seus ritmes de relacions personals i de vida social. Això serà més fàcil d'assolir en la mesura que s'actui de forma solidària, perquè les poblacions més desafavorides no quedin desateses, sinó que es pugui compartir amb tothom els descobriments de la ciència i els medicaments necessaris.

Hem de mantenir encesa la flama de l'esperança que ens ha estat donada, i fer tot el possible perquè cadascú recuperi la força i la certesa de mirar al futur amb ment oberta, cor confiat i amplitud de mires. El proper Jubileu pot ajudar molt a restablir un clima d'esperança i confiança, com a signe d'un nou renaixement que tots percebem com a urgent. Per aquest motiu vaig escollir el lema *Pelegrins de*

l'Esperança. Tot això serà possible si som capaços de recuperar el sentit de la fraternitat universal, si no tanquem els ulls davant la tragèdia de la pobresa creixent que impedeix a milions d'homes, dones, joves i infants viure de manera humanament digna. Penso especialment en els nombrosos refugiats que es veuen obligats a abandonar les seves terres. Tant de bo que les veus dels pobres siguin escoltades en aquest temps de preparació al Jubileu que, segons el mandat bíblic, retorna a cadascú l'accés als fruits de la terra: «El fruit de la terra en repòs us servirà d'aliment, a tu, al teu servent i a la teva serventa, al teu jornalier i a l'immigrant, a tots els qui viuen a casa teva. Allò que la terra produeixi servirà també d'aliment al teu bestiar i als animals feréstecs que hi hagi al teu país» (Lv 25,6-7).

Per tant, la dimensió espiritual del Jubileu, que ens convida a la conversió, ha d'unir-se a aquests aspectes fonamentals de la vida social, per a formar un conjunt coherent. Sentint-nos tots pelegrins a la terra en la qual el Senyor ens ha posat perquè la cultivem i la cuidem (cf. Gn 2,15), no descuidem, al llarg del camí, la contemplació de la bellesa de la creació i la cura de la nostra casa comuna. Espero que el proper Any Jubilar se celebri i es visqui també amb aquesta intenció. De fet, un nombre cada vegada més gran de persones, inclosos molts joves i adolescents, reconeixen que la cura de la creació és expressió essencial de la fe en Déu i de l'obediència a la seva voluntat.

Li confio a vostè, benvolgut germà, la responsabilitat de trobar les maneres apropiades perquè l'Any Sant es prepari i se celebri amb fe intensa, esperança viva i caritat operant. El Dicasteri que promou

la nova evangelització sabrà fer d'aquest moment de gràcia una etapa significativa per a la pastoral de les Esglésies particulars, tant llatines com orientals, que en aquests anys estan cridades a intensificar el seu compromís sinodal. En aquesta perspectiva, la peregrinació vers el Jubileu podrà fortificar i manifestar el camí comú que l'Església està cridada a recórrer per a ser cada vegada més clarament signe i instrument d'unitat en l'harmonia de la diversitat. Serà important ajudar a redescobrir les exigències de la crida universal a la participació responsable, amb la valorització dels carismes i ministeris que l'Esperit Sant no cessa de concedir per a l'edificació de l'única Església. Les quatre Constitucions del Concili Ecumènic Vaticà II, juntament amb el Magisteri d'aquests decennis, seguiran orientant i guiant el poble sant de Déu, perquè progressi en la missió de portar l'anunci joïós de l'Evangeli a tothom.

Segons el costum, la Butlla de convocatòria, que serà publicada en el seu moment, contindrà les indicacions necessàries per a la celebració del Jubileu de 2025. En aquest temps de preparació, m'alegra pensar que l'any 2024, que precedeix a l'esdeveniment del Jubileu, pugui dedicar-se a una gran "simfonia" de pregària; abans de res, per a recuperar el desig d'estar en la presència del Senyor, d'escoltar-lo i adorar-lo. Pregària, per agrair a Déu els múltiples dons del seu amor per nosaltres i lloar la seva obra en la creació, que ens compromet a respectar-la i a actuar de manera concreta i responsable per a salvaguardar-la. Pregària com a veu "d'un sol cor i una sola ànima" (cf. Ac 4,32) que es tradueix a ser solidaris i a compartir el pa de cada dia. Pregària que permet

a cada home i dona d'aquest món dirigir-se a l'únic Déu, per expressar-li el que tenen en el secret del cor. Pregària com a via mestra cap a la santedat, que ens porta a viure la contemplació en l'acció. En definitiva, un any intens de pregària, en el qual els cors es puguin obrir per a rebre l'abundància de la gràcia, fent del "Pare Nostre", la pregària que Jesús ens va ensenyar, el programa de vida de cada un dels seus deixebles.

Demano a la Mare de Déu que acompanyi l'Església en el camí de preparació a l'esdeveniment de gràcia del Jubileu, i amb gratitud li envio cordialment, a vostè i als seus col·laboradors, la meva benedicció.

Francesc, papa

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

LA NOSTRA INDIFERÈNCIA ELS CONDEMNA A L'OBLIT

CONTRA LA FAM, ACTUA

900 811 888

% bizum 33439

mansunides.org

ES78-2100-5731-7602-0018-5880

